

ใครคือฆาตกรสังหารหุเสน

อนุชบาล ถอดความ

คำนำ

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเมตตาและกรุณาเสมอ

แท้จริงมรดกการสรรเสริญนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮ์แต่เพียงผู้เดียว เราขอสรรเสริญพระองค์ เราขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เราขออภัยโทษจากพระองค์ เราขอความคุ้มครองจากพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้ายต่างๆของตัวเรา และความเลวทรามต่างๆของการงานของเรา ผู้ใดที่อัลลอฮ์ทรงนำทางเขา แน่แน่นอนไม่มีใครสามารถทำให้เขาหลงผิดได้ และผู้ใดที่พระองค์ทรงปล่อยให้เขาหลงผิด แน่แน่นอนไม่มีใครสามารถนำทางเขาได้ ฉันขอปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การสักการะนอกจากอัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะ ไม่มีการตั้งภาคีใดๆกับพระองค์ และฉันขอปฏิญาณตนว่ามุฮัมมัด เป็นบ่าวและศาสนทูตของพระองค์

((โอ้ บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงยำเกรงต่ออัลลอฮ์ อย่างแท้จริงเถิด และจงอย่าตายนอกจากในสภาพที่เป็นมุสลิมเท่านั้น))⁽¹⁾.

((โอ้มนุษยทั้งหลาย จงยำเกรงต่อองค์อภิบาลของพวกเจ้า ที่ได้บังเกิดพวกเจ้ามาจากชีวิตหนึ่ง(อาดัม) และได้บังเกิดจากชีวิตนั้นซึ่งคู่ครองของเขา(นางเฮวาอู) และได้ทรงแพร่ขยายออกจากทั้งสองซึ่ง (ลูกหลาน)ชายและหญิงที่มากมาย และจงยำเกรงอัลลอฮ์ผู้ซึ่งพวกเจ้าต่างร้องขอต่อพระองค์ และจงระวังเครื่องญาติ(ด้วยการปกป้องและรักใคร่ปรองดองกัน) แท้จริงอัลลอฮ์ ทรงสอดส่องดูแลพวกเจ้าเสมอ))⁽²⁾.

((โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงยำเกรงอัลลอฮ์ และจงพูดแต่ความจริงและตรงไปตรงมา แล้วพระองค์จะทรงแก้ไขการงานของพวกเจ้าให้ดีขึ้น และจะทรงให้อภัยแก่พวกเจ้าในความผิดต่างๆ(ที่พวกเจ้าได้ก่อไว้) และผู้ใดยอมเชื่อฟังอัลลอฮ์และรสูลของพระองค์ แน่แน่นอนเขาจะประสบความสำเร็จอันยิ่งใหญ่))⁽³⁾.

แท้จริงคำพูดที่สัจจริงที่สุดคือคัมภีร์ของอัลลอฮ์(อัล-กุรอาน) และทางนำที่ดีที่สุดคือทางนำของมุฮัมมัด ﷺ และสิ่งที่เลวร้ายที่สุดคือสิ่งที่ถูกสร้างใหม่(ในศาสนา) และทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นใหม่โดยปราศจากแบบอย่างจากอัล-กุรอาน และสุนนะฮ์ของท่านรَسُول () ล้วนเป็นการอุตริกรรมในศาสนา และทุกๆอุตริกรรมเป็นสิ่งที่หลงทาง และทุกๆการหลงทางนั้นปลายของมันคือไฟนรก.

(1) ความหมายอัล-กุรอาน ซูเราะฮ์ อาลิอิมรอน (3:102)

(2) ความหมาย อัล-กุรอาน ซูเราะฮ์ อัน-นิสาฮ์ (4:1)

(3) ความหมาย อัล-กุรอาน ซูเราะฮ์ อัล-อะหฺซาบ (33:70-71)

กรณีการถูกสังหารของหุสัยน์ □ เป็นสิ่งที่ชาวชีอะฮ์เรียกร้องและกล่าวโจมตีอย่างมาก และพยายามอาศัยเหตุการณ์นี้เพื่อสร้างความขุ่นมัวแก่ประวัติศาสตร์ของประชาชาตินี้ โดยพยายามสร้างให้เห็นภาพว่าความขัดแย้งนั้นเกิดขึ้นระหว่างผู้ที่เป็นตัวแทนของชาวชีอะฮ์ นั่นคือ หุสัยน์ กับผู้ที่เป็นตัวแทนของชาวสุนนีย์ นั่นคือ ยะซีด

แน่นอนว่า หุสัยน์ เป็นผู้นำท่านหนึ่งของชาวอะฮ์ลุลสุนนะฮ์ วะล-ญะมาอะฮ์ และความเชื่อของพวกเขาต่อการตายของหุสัยน์ คือท่านตายในสภาพที่เป็นชะฮีดและมีความสุข อัลลอฮ์ทรงยกเกียรติท่านด้วยการตายแบบชะฮีดและทรงเหยียดหยามดูหมิ่นทุกคนที่มีส่วนร่วมในการตายของท่าน การที่ท่านถูกสังหารนับเป็นเคราะห์ร้ายที่ใหญ่ยิ่ง ซึ่งคือนิสัยชั่วร้ายของอัลลฮ์ที่ว่า

□ □ وَدَشِّرِ الصَّابِرِينَ ﴿٢٥٦﴾ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٢٥٧﴾ أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْتَخِرُونَ

(4) □

“และเจ้าจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้อดทน ซึ่งเมื่อพวกเขาประสบกับเคราะห์ร้าย พวกเขาจะกล่าว “แท้จริงพวกเราเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลฮ์ และพวกเราจะกลับคืนสู่พระองค์ พวกเขาเหล่านั้นจะได้รับการขอพรจากองค์อภิบาลของพวกเขาและความเมตตา และพวกเขาคือผู้ที่ได้รับทางนำ(ที่แท้จริง)”.

ส่วนจุดยืนของชาวชีอะฮ์ที่มีต่อหุสัยน์นั้น ท่านผู้อ่านลองไตร่ตรองคำพูดของหุสัยน์ □ ต่อไปนี้

“...แท้จริง ได้มีข่าวที่น่าเศร้าสลดอย่างยิ่งมาถึงฉันว่า มุสลิม บุตร อะกีล ฮานีอู บุตร อูรวะฮ์ อับดุลลอฮ์ บุตร ยักดาร์ ถูกฆ่าตาย และแท้จริงบรรดาผู้ที่สนับสนุนเรา(ชาวชีอะฮ์)ได้ทอดทิ้งเราไปแล้ว...” ดังจะได้อ้างต่อไปจากงานเขียนของชาวชีอะฮ์เอง

ยิ่งกว่านั้น พวกเขาคนหนึ่งได้กล่าวแก่หุสัยน์ว่า

“หุสัยน์ เอ๋ย เจ้าจงยินดีกับไฟนรกเถิด !”

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ นางซัยนบ บุตรี อะลี □ กล่าวว่าพวกเขาคือผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อการถูกทอดทิ้งและถูกสังหารของหุสัยน์ ดังท่านจะได้เห็นในงานเขียนอันรวบรัดเล่มนี้ ซึ่งสาเหตุที่ทำให้ผู้เขียนต้องเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะมีการกล่าวถึงกันอย่างมาก อีกทั้งพบว่าชาวชีอะฮ์ได้หยิบฉวยเอาโอกาสอันเอื้ออำนวยนี้มาเป็นประเด็นพูดคุยเพื่อสร้าง

(4) สุเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ (2:155-157)

ภาพพจน์ที่ดีแก้มัชชัยหรือแนวคิดของพวกเขา โดยปราศจากความเป็นกลางและจิตสำนึกที่เป็นธรรม ขณะเดียวกัน บรรดาอะฮ์ลุลสุนนะฮ์กลับเพิกเฉยอย่างไม่รู้สึกร้อนหนาวแต่อย่างใดประดุจดอกไม้ที่ตายแล้ว

ในงานเขียนชิ้นนี้ ผู้เขียนจะยึดเอาการวิพากษ์วิจารณ์ชาวชีอะฮ์โดยอาศัยข้อมูลและงานเขียนที่น่าเชื่อถือของพวกเขา ชีอะฮ์เองเป็นหลัก ทั้งงานเขียนในยุคต้นและยุคปัจจุบัน นอกจากบทที่หนึ่งเท่านั้นที่ผู้เขียนจะเขียนถึงจุดยืนของอะฮ์ลุลสุนนะฮ์ที่มีต่ออะฮ์ลุลบัยต์ และบทวิเคราะห์เกี่ยวกับผู้ที่สังหารหุสَيْن □

ขอพระองค์อัลลอฮ์ทรงทำให้งานเขียนชิ้นนี้เป็นเสบียงสำหรับผู้เขียนในวันที่เงินทองและลูกหลานไม่สามารถนำประโยชน์ใดๆ มาสู่เรา ยกเว้นผู้ที่เข้าหาพระองค์ด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์และยอมสละอิร่าบ.

ผู้เขียน

บทที่ 1

อาลุลบัยต์และอะฮุลสุสุนนะฮ์

1.1 อะฮุลบัยต์ในทัศนะของชาวสุนนีย์

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าครอบครัวของท่านบี (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิซซาลาม) หรืออะฮุลบัยต์ในทัศนะของอะฮุลสุสุนนะฮ์นั้นมีสถานะที่สูงส่งและมีเกียรติยิ่ง ซึ่งพวกเขาได้ให้ความสำคัญอย่างล้นเปี่ยมต่อสิทธิของอะฮุลบัยต์ตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงบัญญัติไว้ อะฮุลสุสุนนะฮ์จะรักชอบและคอยปกป้องให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา และรักษามันในคำสั่งเสียที่ท่านบี □ ได้ฝากไว้ในวันเกาะดिरคุม

“ฉันขอเตือนให้พวกเจ้าระลึกถึงอัลลอฮ์ในเรื่องที่เกี่ยวกับอะฮุลบัยต์ของฉัน”⁽⁵⁾

ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นผู้ที่มีความสุขที่สุดในการรับเอาคำสั่งเสียดังกล่าวมาปฏิบัติ และพวกเขาจะหลีกเลี่ยงห่างจากแนวทางของชาวชีอะฮ์ที่ปฏิบัติเกินเลยต่ออัลลุลบัยต์บางคนจนเลยเถิด และหลีกเลี่ยงห่างจากแนวทางของชาวนะวาบิที่เคียดแค้นและคอยจ้องทำร้ายอะฮุลบัยต์อยู่ตลอดเวลา

อะฮุลสุสุนนะฮ์มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าวาญิบต้องชมชอบอะฮุลบัยต์ และไม่อนุญาตให้ทำร้ายหรือปฏิบัติไม่ดีต่อพวกเขา ไม่ว่าจะด้วยคำพูดหรือการกระทำ งานเขียนของชาวสุนนีย์ถูกแต่งแต้มอย่างเปี่ยมล้นด้วยการเชิดชูและสรรเสริญถึงคุณงามความดีของอะฮุลบัยต์ เช่นหนังสือหะดีษ อัตตะฮะวี และอื่นๆ

ต่อไปนี้ผู้เขียนขอกล่าวถึงเฉพาะความประเสริฐบางอย่างของอะมีรุลมุมินีน อะลี และลูกหลานของท่าน □ ซึ่งพวกเขาเหล่านี้ถูกชาวชีอะฮ์กล่าวอ้างว่าเป็นบรรดาผู้ที่ปลอดจากบาป และคิดว่าชาวสุนนีย์ <7>เกลียดชังและคอยเป็นปฏิปักษ์และเป็นศัตรูกับพวกเขา...

● อะมีรุลมุมินีน อะลี □

อะฮุล บุตร อะฮัด เล่าว่า ท่านรสุล (ได้กล่าวในวันคอยบรว่า

((.لَا أُعْطِيَنَّ هَذِهِ الرَّايَةَ عَدَا. رَجُلًا يَفْتَحُ اللَّهُ عَلَى يَدَيْهِ يُحِبُّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَجُحِبُّهُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ.. قَالَ فَبَاتَ النَّاسُ يَدُوكُونَ لَيْلَتَهُمْ أَيُّهُمْ يُعْطَاهَا فَلَمَّا أَصْبَحَ النَّاسُ غَدَاُوا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كُلُّهُمْ يَرْجُو أَنْ يُعْطَاهَا فَقَالَ أَيْنَ عَلِيٍّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ فَقِيلَ هُوَ يَا رَسُولَ اللَّهِ يَشْتَكِي عَيْنَيْهِ قَالَ فَأَرْسَلُوا إِلَيْهِ فَأُتِيَ بِهِ فَبَصَقَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي عَيْنَيْهِ وَدَعَا لَهُ فَبَرَأَ حَتَّى كَأَنَّ لَمْ يَكُنْ بِهِ وَجَعٌ فَأَعْطَاهُ الرَّايَةَ فَقَالَ عَلِيُّ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَقَاتِلُهُمْ حَتَّى يَكُونُوا مِثْلَنَا فَقَالَ انْفُذْ عَلَى رِسْلِكَ حَتَّى تَنْزِلَ بِسَاحَتِهِمْ ثُمَّ ادْعُهُمْ إِلَى الْإِسْلَامِ وَأَخْبِرْهُمْ بِمَا يُحِبُّ عَلَيْهِمْ مِنْ حَقِّ اللَّهِ فِيهِ فَوَاللَّهِ لَأَنْ يَهْدِيَ اللَّهُ بِكَ رَجُلًا وَاحِدًا خَيْرٌ لَكَ مِنْ أَنْ يَكُونَ لَكَ خُمْرُ النَّعَمِ))⁽⁶⁾

“แน่นอนพรุ่งฉันจะมอบธงนี้แก่คนที่อัลลอฮ์จะทรงพิชิตด้วยมือทั้งสองของเขา ซึ่งเป็นผู้ที่รักอัลลอฮ์และรสุลของพระองค์ อัลลอฮ์และรสุลก็รักเขาเช่นเดียวกัน ในคืนนั้นทุกคนต่างพูดคุยและวิพากษ์วิจารณ์ว่า

(5) เศาะหิห์มุสลิม พร้อมัรหุ อัม-นะวะวีรีย, กิตาบ ฟีฏอฮิล อัศ-เศาะหาบะฮ์, บาบ ฟีฏอฮิล อะลี (15/188)

(6) เศาะหิห์, อัล-บุคอรีรีย พร้อมัรหุ บารีย, กิตาบ ฟีฏอฮิล อัศ-เศาะหาบะฮ์, บาบ มะนากิบ

อะลี (7/70) หะดีษ (1-37), มุสลิม, กิตาบ ฟีฏอฮิล อัศ-เศาะหาบะฮ์, บาบ มะนากิบ อะลี (4/1872) หะดีษ (3406) และสำนวนนี้เป็นของมุสลิม

ใครจะเป็นผู้ที่โชคดีและได้รับมอบหมายนั้น พอรุ่งเช้าทุกคนก็ไปหาท่านรศูล ☐ โดยหวังว่าตัวเองจะเป็นผู้ที่โชคดีคนนั้น แล้วท่านนบี ☐ ก็กล่าวขึ้นว่า “อะลี บุตร อับฏอลิบ อยู่ไหน?” พวกเขาจึงตอบว่า “ไอ้ท่านรศูล ตามทั้งสองข้างของเขากำลังเจ็บอยู่” ดังนั้นพวกเขาจึงส่งคนไปรับอะลีมา แล้วท่านรศูล ☐ ก็เป่าลงบนตาทั้งสองข้างของเขาพร้อมกับดุอาให้กับเขา ทันใดตาทั้งสองข้างของเขาก็หายเป็นปกติทั้ง สองเหมือน กับว่าเขาไม่เคยเจ็บมาก่อน เสร็จแล้วท่านรศูล ☐ ก็มอบธงให้กับเขา ดังนั้นอะลีจึงถามขึ้นว่า “ไอ้ท่านรศูล ฉันต้องต่อสู้กับพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะเป็น(มุสลิม)เหมือนกับเรากระนั้นหรือ?” ท่านรศูล ☐ จึง กล่าวขึ้นว่า “เจ้าจงปฏิบัติอย่างค่อยเป็นค่อยไปจนกระทั่งเจ้าเผชิญหน้ากับพวกเขาในสนามรบ หลังจากนั้น เจ้าจงเชิญชวนพวกเขาให้เข้ารับอิสลาม และอธิบายให้พวกเขาทราบถึงสิ่งที่พวกเขาต้องปฏิบัติ เกี่ยวกับสิทธิของอัลลอฮ์ และฉันขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ หาก मैंว่าอัลลอฮ์ทรงประทาน ทางนำแก่ผู้ใดโดยผ่าน(การเชิญชวนของ)เจ้าเป็นการดีสำหรับเจ้ากว่าอูฐสีแดง”

หะดีษนี้เป็นความประเสริฐและคุณงามความดีที่ยิ่งใหญ่ของอะมีรุลมุมินีนอะลี บุตร อับฏอลิบ ☐ ซึ่งท่านรศูล ☐ ได้เป็นสักขีพยานแก่ท่านว่าเป็นผู้ที่ “รักอัลลอฮ์และรักรศูล” ขณะที่อัลลอฮ์และรศูลก็รักท่าน. <8>

● ฟาฏิมะฮ์ ☐

อาชีซะฮ์เล่าว่า ท่านรศูล ☐ กล่าวแก่ฟาฏิมะฮ์ว่า

((أَمَّا تَرْضَيْنَ أَنْ تَكُونِي سَيِّدَةَ نِسَاءِ أَهْلِ الْجَنَّةِ))⁽⁷⁾

“เธอไม่พอใจที่จะเป็นผู้นำบรรดาสตรีชาวสวรรค์หรือ”

● หะสันและหุสัยน์ ☐

อัล-บรรอฮ์ บุตร อาชีบ เล่าว่า ท่านรศูล (ได้มองเห็นหะสันกับหุสัยน์ ท่านจึงกล่าวว่า

((اللَّهُمَّ إِنِّي أُحِبُّهُمَا فَأُحِبُّهُمَا))⁽⁸⁾

“โอ้อัลลอฮ์ข้ารักทั้งสองคนจริงฉันรักทั้งสอง ดังนั้นได้โปรดจงรัก(และเอ็นดู) ทั้งสองด้วยเถิด”

ในหะดีษนี้บ่งบอกอย่างชัดเจนถึงความประเสริฐของหะสันและหุสัยน์ ☐ โดยใจความที่ส่งเสริมให้ประชาชาติ อิสลามทั้งหลายมีใจรักทั้งสองด้วย และผู้ที่รักทั้งสองก็เท่ากับว่าเขารักท่านรศูล ☐ ด้วย

อับู สะอีด อัล-คุดรี ☐ เล่าว่า ท่านรศูล ☐ กล่าวว่า

((الْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ سَيِّدَا شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ))⁽⁹⁾

(7) เศาะหฺหฺ, อัล-บุคอรี, พร้อมพิตุนุลบารีย์, กิตาบอัลมะนาเกบ, อะลามะฮ์ อัน-นุบะฮ์ ฟิ อัล-อิสลาม (7/105) หะดีษ(3353)

(8) สุนัน อัต-ติรมิซียฺ, กิตาบอัลมะนาเกบ, บาบมะนาเกบอัล-หะสัน วะ อัล-หุสัยน์ (5/661) หะดีษ(3782) และกล่าวว่า “หะดีษหะสันเศาะหฺหฺ, อัล-อัลบานียฺกล่าวว่า “เศาะหฺหฺ ดังมีระบุในเศาะหฺหฺ สุนัน อัต-ติรมิซียฺ (3/226)

“หะสันและหุสัยน์เป็นผู้นำบรรดาชาวนุ่มชาวสวรรค์”

ในหะดีษนี้มีคุณงามความดีที่ยิ่งใหญ่สำหรับหะสันและหุสัยน์ □ อยู่ถึงสองประการด้วยกัน นั่นคือ นบี (เป็นพยานว่าทั้งสองเป็นชาวสวรรค์ และระบุว่าทั้งสองยังเป็นผู้นำบรรดาชาวนุ่มชาวสวรรค์อีกด้วย <9>

- **อะลี บุตร หุสัยน์**

ยะหฺยา บุตร สะอีด กล่าวว่า

“เขาเป็นคนตระกูลฮาซิมที่ประเสริฐที่สุดที่ฉันได้พบเห็นในมหานครมะดีนะฮ์”⁽¹⁰⁾

อัส-ซุฮุรียฺ กล่าวว่า

“ฉันไม่เคยพบเห็นชาวตระกูลฮาซิมแม้แต่คนเดียวที่ประเสริฐกว่าอะลี บุตร หุสัยน์”⁽¹¹⁾

มุหัมมัด บุตร สะอีด กล่าวว่า

“เขาเป็นคนที่น่าเชื่อถือและน่าไว้วางใจยิ่ง(ซิเกาะฮุมมะฮุม) รายงานหะดีษมากด้วยสายรายงานที่สูงและเป็นผู้ที่ยำเกรงอัลลอฮ์(วรอก)”⁽¹²⁾

- **มุหัมมัด บุตร อะลี (อัล-บากิ)**

อิบนุ สะอีด กล่าวว่า

“ท่านเป็นคนที่มีความรู้ที่มากมายและรายงานหะดีษ มากเช่นเดียวกัน”⁽¹³⁾

อัศ-เศาะฟะดี กล่าวว่า

“ท่านเป็นอีกคนหนึ่งที่ชอบรวบรวมวิชาความรู้ ฟิควะและความรู้เกี่ยวกับศาสนา”⁽¹⁴⁾

อัส-ซะฮะบียฺระบุว่า

“นักท่องจำหะดีษต่างมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าท่านเป็นคนที่สามารถนำมาอ้างอิงได้”⁽¹⁵⁾

- **ญะอฺฟัร บุตร มุหัมมัด (อัศ-ศอดิก)**

อับู หะนีฟะฮ์ กล่าวว่า

“ฉันไม่เคยพบเห็นคนที่มีความเข้าใจในนิติศาสตร์อิสลามมากกว่าญะอฺฟัร บุตร มุหัมมัด”⁽¹⁶⁾ <10>

(9) อัลมุสนัด (3/3), สุนัน อัตติรมิซียฺ, กิตาบอัลมะนาเกบ, บาบมะนาเกบอัล-หะสัน วะ อัล-หุสัยน์ (5/656) หะดีษ(3768) และกล่าวว่า “หะดีษหะสันเศาะหิหฺ, อัลหากิม ใน อัล-มุสตัดดรอค (3/166-167) และกล่าวว่าเศาะหิหฺ และในอีกรายงานหนึ่งมีสำนวนเพิ่มเติมว่า “และบิดามารดาของทั้งสองประเสริฐกว่าทั้งสอง” และกล่าวว่าเศาะหิหฺ และอัส-ซะฮะบียฺก็เห็นด้วย, อิบนุ คุซัยมะฮ์ ใน เศาะหิหฺของท่าน (2/207) อัล-ฮัยษะมียฺกล่าวในมััจญ์มะอฺ อัล-ชะวาอิด (9/184) ว่า “บันทึกโดย อัลญะอฺบะรอญียฺ และสายรายงานของมันหะสัน(ดี)” และอัล-อัลบานียฺกล่าวว่าถูกต้องใน อัล-อะหาดีษ อัศ-เศาะหิหะฮ์ (2/448)

(10) อัล-หิลยะฮ์ของ อับู นุอัยม (3/138)

(11) อัล-หิลยะฮ์ (3/141), ตะฮะซิบ อัต-ตะฮะซิบ ของ อิบนุ หะญูร (7/305)

(12) อัลญะอฺบะรอค อัล-กุบรอ (5/222)

(13) อัลญะอฺบะรอค อัล-กุบรอ (5/324)

(14) อัล-วาฟี บิ อัล-วะฟะยาต (4/102)

(15) ลีลียฺ อะอฺลาม อัน-นุบะลาอฺ (4/413)

อบู หาดิม กล่าวว่า

“เป็นคนที่น่าเชื่อถือยิ่ง (ซิกะฮะฮ์) และไม่ต้องถามหาคนที่เสมอเหมือนของท่านอีก”⁽¹⁷⁾

อัซ-ซะฮะบีย์กล่าวว่า

“ญะอฺฟัร บุตร มุหัมมัด อัศ-ศอดิก เป็นผู้นำแห่งตระกูลอะละวียในสมัยนั้นและเป็นอิมาม (ผู้นำ) ท่านหนึ่งของแคว้นहिญาซ”⁽¹⁸⁾

- **มุসা บุตร ญะอฺฟัร (อัล-กาซิม)**

อบู หาดิม อัร-รอชียฺ กล่าวว่า

“เป็นคนที่น่าเชื่อถือ เป็นหนึ่งในบรรดาอิมาม (ผู้นำ) ของชาวมุสลิม”⁽¹⁹⁾

อิบนุ ดัยมียะฮ์ กล่าวว่า

“มุসা บุตร ญะอฺฟัร เป็นที่กล่าวกันว่า เป็นคนที่ชอบทำอิบาดะฮ์และทำหัจญ์”⁽²⁰⁾

อัซ-ซะฮะบีย์ กล่าวว่า

“ท่านเป็นหนึ่งในบรรดาอุละมาอ์ที่ชาญฉลาดและนักปฏิบัติอิบาดะฮ์ที่ยำเกรงต่ออัลลอฮ์”⁽²¹⁾

- **อะลี บุตร มุসা (อัร-ริฎอ)**

อัซ-ซะฮะบีย์ กล่าวว่า

“ท่านเป็นผู้ที่มีความรู้และเคร่งครัดในศาสนาคนหนึ่งและเป็นผู้ผู้นำ”⁽²²⁾

- **มุหัมมัด บุตร อะลี (อัล-ญะอฺวาด)**

อิบนุ ดัยมียะฮ์ ระบุว่า

“ท่านนับได้ว่าเป็นผู้ที่อยู่แนวหน้าของตระกูลฮาซิมคนหนึ่ง และเป็นที่รู้จักว่าชอบเอื้อเฟื้อและเป็นผู้นำ”⁽²³⁾

อับดุลกอฮิร อัล-บัฆดาดี⁽²⁴⁾ กล่าวว่า

“ชาวสุนนีย์ต่างกล่าวว่าจำเป็นต้องรักใคร่บรรดาภริยาของท่านรَسُول (ﷺ) และถือว่าผู้ที่กล่าวหาว่าท่านหญิงเหล่านั้นเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา (กาฟิร) กลายเป็นผู้ที่ตกศาสนา และพวกเขากล่าวว่าจำเป็นต้องรักใคร่อัลหะสันและอัลหุสَيْن ตลอดจนบรรดาลูกหลานของท่านรَسُولทุกคน อาทิเช่น อัลหะสัน บุตร อัลหะสัน, อับดุลลอฮ์ บุตร อัลหะสัน, อะลี

(16) ตัซกีเราะฮ์ อัล-นุฟฟาซ (1/166)

(17) กิตาบ อัล-ญัรฺ วะ อัต-ตะฮะดีล (2/487)

(18) มุคตะศ็อร อัล-อุลูว (148)

(19) อัล-ญัรฺ วะ อัต-ตะฮะดีล (4/139)

(20) มินฮาญ อัล-สุนนะฮ์ (4/58)

(21) มีซาน อัล-อิอฺติดาล (4/202)

(22) ลีลยฺ อะอฺลาม อัน-นุปะลาฮ์ (9/387)

(23) มินฮาญ อัล-สุนนะฮ์ (4/68)

(24) ท่านคือ อับดุลกอฮิร บุตร ฏอฮิร บุตร มุหัมมัด บุตร อับดุลลอฮ์ อัลบัฆดาดี อัตตะมีมี อัลอิสฟิรียีนีย์ เป็นนักนิติศาสตร์สังกัดมัซฮับชาฟีอี เสียชีวิตปี 429 ฮ.ศ. (ดู ะพะยาต อัลอะอฺยาน 3/203, อัลอะอฺลาม 4/48)

บุตร อัลหุสัยนุ ซัยนุลอาบิดีน, มุหัมมัด บุตร อะลี บุตร อัลหุสัยนุ อัลบากิรุ, ญะอฺฟัร บุตร มุหัมมัด อัศศอดิก, มุสา บุตร ญะอฺฟัร, อะลี บุตร มุสา อรรักกู เช่นเดียวกับทัศนะของพวกเขาต่อบรรดาญาติๆของท่านอะลีที่ต่างมารดากับอัลหะสัน และอัลหุสัยนุ อาทิเช่น อัลอับบาส, อุมัร และมุหัมมัด อัลหะนะฟียะฮฺ และลูกหลานคนอื่นๆที่ได้เจริญรอยตามบิดาผู้ประเสริฐของพวกเขา”⁽²⁵⁾

อัลอิสฟิรอญี⁽²⁶⁾ กล่าวชี้แจงถึงแนวทางของชาวสุนนี่ว่า

“แท้จริงอัลลอฮฺทรงปกป้องพวกเขาจากการพุดจาในสิ่งที่เลวทรามต่อชนรุ่นก่อน หรือกล่าวให้ร้ายต่อพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่กล่าวไม่ดีใดๆนอกจากคำสรรเสริญยกย่องต่อชาวมุฮายีรีนและชาวอันศอรฺ และบรรดาผู้ที่เป็นที่รู้จักในการปกป้องศาสนา อาทิเช่น บรรดาผู้เข้าร่วมต่อสู้ในสมรภูมิบะดร์ และอุหุด และบรรดาผู้ที่ร่วมจับมือให้คำสัตยาบันในวันหุฎัยบียะฮฺ(บัยอะฮฺริฎวาน) และไม่กล่าวร้ายต่อบรรดาผู้ที่ท่านนบี () ได้รับรองว่าเป็นชาวสวรรค์ไม่ว่าจะเป็นบรรดาภริยา เศาะหาบะฮฺ และ ลูกหลานของท่าน เช่น อัลหะสัน, อัลหุสัยนุ และลูกหลานของท่าน เช่น อัลดุลลอฮฺ บุตร อัลหะสัน, อะลี บุตร อัลหุสัยนุ, มุหัมมัด บุตร อะลี, ญะอฺฟัร บุตรมุหัมมัด, มุสา บุตร ญะอฺฟัร, อะลี บุตร มุสา อรรักกู <12> และบรรดาผู้ที่เจริญรอยตามท่าน รสูลอย่างมั่นคงโดยปราศจากการเปลี่ยนแปลงและแก้ไข และไม่อนุญาตให้กล่าวร้ายต่อบรรดาเคาะลีฟะฮฺผู้ปรารถนาดีทั้งสี่แม้แต่คนเดียว เช่นเดียวกับบรรดาแกนนำของตาบิอิน และอัตรบาอฺ ตาบิอินที่อัลลอฮฺทรงคุ้มครองพวกเขาจากการแปรเปลี่ยนกับสิ่งอุมฺรฺและปฏิบัติสิ่งต่างๆที่ค้านกับหลักศาสนา”⁽²⁷⁾

นี่คือหลักการศรัทธาหรืออะกีดะฮฺของชาวสุนนีที่มีต่อบรรดาวงศ์วานของท่านรสุล () หรืออ็ลุลบัยตุ และหากผู้ใดประสงค์จะศึกษาอย่างลึกซึ้งมากกว่านี้ถึงจุดยืนของชาวสุนนีต่อพวกเขาเหล่านั้น ก็สามารถศึกษาได้ในหนังสือหะดีษ หนังสือชีเราะฮฺ(ชีวประวัติของท่านนบี) และหนังสือเกี่ยวกับประวัติบุคคลต่างๆ แล้วเขาจะพบว่า แท้จริงแล้วบรรดาชาวสุนนีเป็นผู้ที่ค้ำจุนและปกป้องอะฮฺลุลบัยตุทุกๆท่าน อินชาอัลลอฮฺ⁽²⁸⁾ <13>

1.2 จุดยืนของชาวสุนนีต่อการถูกฆาตกรรมของหุสเซน

ส่วนจุดยืนของชาวสุนนีต่อการฆาตกรรมของหุสเซนนั้น อิบน์ ตัยมียะฮฺได้กล่าวสรุปด้วยความดังนี้

“แท้จริงอัลลอฮฺทรงให้เกียรติท่านด้วยชะฮาดะฮฺ(การเสียชีวิตแบบชะฮีด) และพระองค์ทรงเหยียดหยามผู้ที่สังหารท่านหรือให้ความร่วมมือในหารสังหารท่าน หรือพึงพอใจกับการถูกฆาตกรรมของท่าน และท่านได้เจริญรอยตามแบบอย่างที่ดีของบรรดาผู้ที่ชะฮีดก่อนหน้าท่าน เพราะแท้จริงท่านและพี่ชายของท่าน(หะสัน)คือผู้นำของบรรดาชายหนุ่มในสวนสวรรค์ และแท้จริงทั้งสองท่านได้ถูกอบรมสั่งสอนในช่วงแห่งความรุ่งโรจน์ของอิสลาม ซึ่งไม่ทันได้รับความประเสริฐแห่งการฮิจญ์เราะฮฺ, การญิฮาด(ต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺ), การอดทน และการถูกทำร้ายในหนทางเพื่อผดุงศาสนาของอัลลอฮฺเช่นที่บรรดาวงศ์วานของท่านรสุล () ได้ประสบมาก่อนหน้าทั้งสอง ดังนั้นอัลลอฮฺจึงให้เกียรติทั้งสองด้วยการเสียชีวิตแบบชะฮีด เพื่อเป็นการเสริมเกียรติและยกสถานะของทั้งสองให้สูงและมีเกียรติยิ่งขึ้น และแน่นอน

(25) อัลฟิรูก บัณณัฟิรอก หน้า 360

(26) ท่านคือ ฏอฮิร อัลอิสฟิรอญี อัซซาฟีอี อิบน์ อัลมุซ็อฟฟัร เสียชีวิตปี 471 ฮ.ศ. (ดู ฎาอะบะกะอฺต อัซซาฟีอียะฮฺ 3/175)

(27) อัตตัจรึร ฟิตดิน หน้า 196

(28) อัลอะกีดะฮฺ ฟิ อะฮฺลุลบัยตุ ของ อัลสุหัยมี

ว่า การถูกฆาตกรรมของหุสัยนุ นั้นเป็นภัยพิบัติที่ใหญ่ยิ่ง และอัลลอฮ์ได้ทรงส่งกำลังให้ระลึกถึงอัลลอฮ์ทุกครั้งที่ประสบกับภัยพิบัติด้วยคำตรัสที่ว่า

وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ ﴿٥٥﴾ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ
رَاجِعُونَ ﴿٥٦﴾ أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْمُهْتَدُونَ ﴿٥٧﴾

“และจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ที่อดทน คือบรรดาผู้ซึ่งเมื่อเคราะห์ร้ายมาประสบกับพวกเขา พวกเขาก็กล่าวว่า แท้จริงพวกเราเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ และแท้จริงพวกเราต้องกลับคืนสู่พระองค์ ชนเหล่านี้แหละที่จะได้รับคำชมเชย และความเมตตาจากองค์อภิบาลของพวกเขา และชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่ได้รับทางนำ” (30)

(29) สูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ (155-156)

(30) มัจญ์มูฮ์ อัลฟะตาวีย์ 4/511

บทที่ 2

ท่านรู้จักอะไรบ้างเกี่ยวกับเมืองกูฟะฮ์

2.1 กูฟะฮ์คือศูนย์กลางของชาวชีอะฮ์

เชคบากิร ชะรีฟ อัลกูเราะชีย์ กล่าวว่า

“แท้จริงเมืองกูฟะฮ์เป็นสถานที่พักพิงของชาวชีอะฮ์ และเป็นที่พำนักแห่งหนึ่งของชาวตระกูลอะละวี๊ และแท้จริงบรรดาผู้ที่ถูกคัดเลือกในหมู่อะฮ์ลุลบัยตุได้ประกาศไว้ในหลายๆสถานที่ด้วยกัน”⁽³¹⁾

และเขายังกล่าวอีกว่า

“และแท้จริงเมล็ดพันธ์แห่งความเป็นชีอะฮ์ได้ถูกบ่มเพาะ ณ เมืองกูฟะฮ์ ตั้งแต่สมัยการปกครองของเคาะลีฟะฮ์ อุมัร เสียอีก”⁽³²⁾

เชคมุห์หมัด อัตติญานีย์ อัศซะมาวีย์ กล่าวว่า

“และอนุสุรียเราะฮ์ได้เข้าไปยังเมืองกูฟะฮ์ อันเป็นใจกลางของหมู่บ้านชาวชีอะฮ์ นั่นคือบ้านของท่านอะลี บุตร อนุฏอลิบ”⁽³³⁾

2.2 กูฟะฮ์เป็นสถานที่แห่งการทรมานและหลอกลวง

เชคบะวาด มุหัดดีชีย์ กล่าวว่า

“บรรดาชาวกูฟะฮ์เป็นที่รู้จักในประวัติศาสตร์ว่าเป็นผู้ที่กลับกลอกและไม่รักษา<15>สัญญาหรือหลอกลวง จะอย่างไรก็ตาม ประวัติศาสตร์อิสลามไม่เคยมีทัศนะที่ดีต่อสัญญาและข้อผูกมัด(การให้คำสัตยาบัน)ของชาวกูฟะฮ์เลย”⁽³⁴⁾

และท่านยังกล่าวอีกว่า

“และส่วนหนึ่งของบุคลิกที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะด้านจิตใจและอุปนิสัยของชาวกูฟะฮ์ สามารถเห็นได้จากสิ่งต่อไปนี้ คือ ความขัดแย้งด้านความประพฤติ, มีจุดยืนที่ปรวนแปรและไม่มั่นคง, ชอบก่อกบฏต่อบรรดาผู้นำ, ชอบฉวยโอกาส, มีมารยาทที่ต่ำช้า, ละโมบและตะกละ, ทุเบาะและหลงเชื่อข่าวโคมลอยโดยปราศจากการไตร่สวน และเป็นพวกนิยมในขณะที่เราเองประกอบไปด้วยตระกูลที่หลากหลาย สาเหตุต่างๆเหล่านี้แหละที่พวกเขาทำให้อิหม่ามอะลีต้องประสบกับเหตุการณ์เลวร้ายสองประการ, ทำให้อิหม่ามอะลีต้องเผชิญกับการหักหลังและหลอกลวง, ทำให้มุสลิม บุตร อะกีลต้องถูกฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมทารุณ และทำให้อิหม่ามอัลฮุสَيْنต้องถูกฆาตกรรมในสภาพที่กระหายน้ำ ณ เมือง กัรบะละฮ์ ซึ่งอยู่ติดกับเมืองกูฟะฮ์ ทั้งยังถูกฆาตกรรมด้วยมือของทหารชาวกูฟะฮ์เองอีกด้วย”⁽³⁵⁾

เชคมุสสัยน์ กุรอนีย์ กล่าวว่า

(31) ะยาต อิมามอัลฮุสَيْن 3/12

(32) ะยาต อิมามอัลฮุสَيْن 3/13

(33) อิฎริฟ อัลหุกุ หน้า 161

(34) เมาสูอะฮ์ อาซุรอฮ์ หน้า 59

(35) เมาสูอะฮ์ อาซุรอฮ์ หน้า 59

“ดังนั้น อะไรหรือที่เป็นสัญลักษณ์และลักษณะเฉพาะด้านการศรัทธาของชาวญะฮ์ลุ ? สามารถสรุปได้ดังนี้ คือ

1. เพิกเฉยต่อการให้ความช่วยเหลืออิสลาม
2. ชอบและหลงใหลทรัพย์สิน
3. และมีจุดยืนที่ปรวนแปร”⁽³⁶⁾

เชคญะวาด มุหัดดีซีเย์ กล่าวว่า

“จำนวนของชาวฮะซันที่พำนักอยู่ ณ เมืองญะฮ์ลุมีไม่ใช่น้อย เพียงแต่ว่าความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อบรรดา วงศ์วานของท่านรสุล () นั้น ขึ้นอยู่กับการตามใจ(โอนอ่อน) และการปราศรัยปลุกกระดมที่ร่ำวอารมณ์ความรู้สึก<16>ที่ ล้นเปี่ยมมากกว่าการยึดมั่นและยืนหยัดในเส้นทางแห่งหลักการศรัทธาและการปฏิบัติต่อบรรดาลูกหลานของอิมามอะลี และการลงสนามไปเผชิญหน้ากับศัตรูและการเสียสละ”⁽³⁷⁾

เชคบากิรุ ชะรีฟ อัลกุเราะซีเย์ กล่าวว่า

“แท้จริงบรรดาชาวญะฮ์ลุแสวงหาเป็นลืมหั่นสิ่งต่างๆที่พวกเขาได้ส่งไปยังอิมามอัลฮุสัยนุและการให้คำ สัตยาบันของพวกเขาต่อตัวแทนของท่าน”⁽³⁸⁾

(36) ฟิรฮับกับะลาอู หน้า 53

(37) เมาสูอะฮ์ อาซุรออู หน้า 60

(38) ะฮะยาตุ อัลอิมาม อัลฮุสัยนุ 2/370

บทที่ 3

ชีอะฮ์ และอะฮ์ลุลบัยต์

3.1 การหลอกลวงของชีอะฮ์ต่ออัสลุลบัยต์

1. ชีอะฮ์กับอะลี

เมื่อเราหวนกลับไปดูชีวประวัติของอะมีรุลมุอมีนีน อะลี บุตร อนุฏอลิบ เราจะพบว่าท่านมักจะบ่นอย่างเจ็บปวดถึงบรรดาชีอะฮ์(ผู้สนับสนุน)ของท่าน(ที่เป็นชาวกูฟะฮ์) ว่า

“และแท้จริงบรรดาประชาชาติต่างๆจะเป็นผู้ที่เกรงกลัวต่อความอธรรมของบรรดาผู้นำของพวกเขา แต่ฉันกลับกลายเป็นคนที่เกรงกลัวต่อความอธรรมของบรรดาผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองของตนเอง ฉันสั่งให้พวกเขำออกทำการญิฮาด แต่พวกเขำกลับนิ่งเฉย, ฉันได้เทศน์ให้พวกเขำฟัง แต่พวกเขำกลับไม่ยอมฟัง, ฉันได้เชิญชวนพวกเขำให้ตั้งใจและสู้รบ แต่พวกเขำกลับไม่ตอบรับ, ฉันได้ตักเตือนพวกเขำแต่พวกเขำกลับไม่เชื่อฟัง ทำไมบรรดาผู้ที่มีมาร่วมชุมนุมถึงเป็นเสมือนผู้ที่ขาดหายไป และบรรดาบ่าวทั้งหลาย ถึงกลายเป็นเสมือนเจ้านายอย่างนี้? ฉันอ่านข้อชี้ขาด(หุกม)ด้านศาสนาให้พวกเขำฟัง แต่พวกเขำกลับหนีเตลิดจากมัน ฉันได้ตักเตือนพวกเขำด้วยคำตักเตือนที่กินใจแต่พวกเขำก็หนีเตลิดจากมันอีกเช่นกัน และฉันได้ปลุกกระตุ้นให้พวกเขำลุกขึ้นญิฮาดต่อสู้กับบรรดาผู้ละเมิด แต่ฉันพูดยังไม่ทันขาดคำก็เห็นพวกเขำกระจัดกระจายและแยกย้ายกันไปคนละทิศละทางแล้ว พวกเขำก็กลับไปยังการชุมนุมของพวกเขำ(เหมือนอย่างเดิม)... ใ้บรรดาผู้ที่มีมาร่วมชุมนุมเพียงแต่ว่าง แต่สติปัญญาของพวกเขำกลับลบล้างหายไป บรรดาผู้ที่มีจิตใจที่กลับไปกลับมา ผู้ที่ทำให้บรรดาผู้นำของพวกเขาต้องประสบกับความเสียใจ ขณะที่สหายของพวกเขำเชื่อฟังอัลลอฮ์ แต่พวกเขำกลับทรยศต่อเขา... ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮ์ว่า แท้จริงฉันเคยหวังว่ามุอวียะฮ์จะขอแลกเปลี่ยนพวกเขำต่อฉันเสมือนกับการแลกเปลี่ยนเงินดินาร(ที่มีค่ามากกว่า)กับเงินดิรฮัม(ที่มีค่าน้อยกว่า) โดยที่เขาเอาพวกเขำไปจากฉันสิบคนแลกกับทหารของเขาเพียงหนึ่งคน ใ้ชาวกูฟะฮ์เอ๋ย พวกเขำได้ถูกประทานมาสามแบบกับอีกสองลักษณะ นั่นคือ นูหนวกทั้งๆที่มีหูอยู่, เป็นใบ้ทั้งๆที่มีปากอยู่, ตามอดทั้งๆที่มีดวงตาอยู่ และจะไม่มีเสรีภาพที่น่าเชื่อถือขณะที่พบกัน และไม่มีมิตรสหายที่แท้จริงขณะที่ต้องประสบกับชะตากรรม...” (39)

อัสซะรีฟ อัรริฎอว์ เล่าว่า อะมีรุลมุอมีนีน อะลี กล่าวว่

“ใ้ ชาวอิรักเอ๋ย แท้จริงพวกเขำ เปรียบเสมือนสตรีมีครรภ์ที่กำลังตั้งครรภ์อยู่ เมื่อครบกำหนดคลอด มันกลับหดตัวลง... ฟังสังวรเถิดว่า แท้จริงฉันไม่ได้มาหาพวกเขำเพราะฉันสมัครใจที่จะมา แต่ฉันมาหาพวกเขำเพราะถูกลากมา และแท้จริงได้มีข่าวมาถึงฉันว่า พวกเขำกล่าวว่า อะลี ชอบพูดโกหก ขออัลลอฮ์ทรงสาปแช่งพวกเขำและผู้ที่เป็นจอมโกหก...”

(40) <20>

ด้วยเหตุนี้อิมามอะลีจึงได้กล่าวแก่ชีอะฮ์ของท่านว่า

(39) นะฮ์ญุลบะลาเฆาะฮ์ 1/187-189

(40) นะฮ์ญุลบะลาเฆาะฮ์ 1/118,119

“ขออัลลอฮ์จงสาปแช่งพวกเจ้า แท้จริงพวกเจ้าได้ใส่น้ำหนองจนเต็มจิตใจฉัน พวกเจ้าได้บรรจุความโกรธแค้นลงบนอกฉัน พวกเจ้าหยดความระแวงสงสัยให้ฉันเต็มประทั้งชีวิต และพวกเจ้าได้สร้างความเสียหายต่อความเห็นของฉัน ด้วยการฝ่าฝืน ทฤษฎี และตีมัก”⁽⁴¹⁾

นี่คือจุดยืนของชีอะฮ์ที่มีต่ออิมามผู้มะอฺซูม(ปลอดจากบาปต่างๆ) ท่านแรก(ตามความเชื่อ)ของพวกเขา

2. ชีอะฮ์กับอัลหะสัน

ต่อไปนี้เป็นเราลองมาดูจุดยืนของชีอะฮ์ที่มีต่ออัลหะสัน บุตร อะลี บ้าง และในที่นี้เราขออิงถึงสิ่งที่ ดร. ชาวชีอะฮ์ชื่อ อะหมัด อันนะฟีส ได้เขียนไว้เกี่ยวกับคำสั่งของของอิมามอัลหะสันที่สั่งให้บรรดาชีอะฮ์และผู้ติดตามท่านเตรียมความพร้อมเพื่อการสู้รบ โดยท่านได้กล่าวปราศรัยแก่พวกเขาว่า

“แท้จริง อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดการปฏิญาณแก่บ่าวของพระองค์และเรียกการปฏิญาณว่า “กูรอฮ์” หมายถึง “นารังเกียจ” แล้วพระองค์ก็ทรงตรัสแก่บรรดามุอฺมินที่ร่วมปฏิญาณว่า ((พวกเจ้าจงอดทนเถิด แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงอยู่เคียงข้างบรรดาผู้ที่อดทนเสมอ))⁽⁴²⁾ ดังนั้น โอ้มนุษยชาติเอ๋ย พวกเจ้าจะไม่ได้รับสิ่งที่พวกเจ้าชมชอบนอกจากด้วยการอดทนต่อสิ่งที่พวกเจ้ารังเกียจ พวกเจ้าจงออกไปด้วยความเมตตาของอัลลอฮ์-ผู้ค้ำยทหารด้วยความปกติเถิดจนกว่าเราและพวกเจ้าจะได้เห็นและประจักษ์”

อะหมัด อันนะฟีส เล่าต่อไปว่า “ในคำปราศรัยนี้ อัลหะสันกล่าวว่าพวกเขาจะอดทนและทอดทิ้งตน ดังนั้นพวกเขาจึงได้แต่นั่งเฉยๆและไม่มีใครเอ่ยปากหรือตอบรับเลยแม้แต่คนเดียว เมื่อเห็นดังนั้น อะดีย์ บุตร หาดิม จึงกล่าวขึ้นว่า ฉันคือ บุตรของหาดิม มหาบริสุทธิ์พระองค์ ข้าเป็นสภาพและจุดยืนที่น่าทุเรศที่สุด ทำไมพวกเจ้าถึงไม่ตอบรับคำเรียกร้องของผู้นำของพวกเขา ทำใ้พวกเจ้าถึงไม่ตอบรับคำเชิญชวนของหลานของนบีของพวกเขา ? ไหนเล่าบรรดานักปราศรัยของชาวมุฏ็อรฺที่ลิ้นของพวกเขาเป็นเสมือนส่วานเจาะในความสงบ ? แต่ทันทีที่เกิดเหตุการณ์พวกเขากลับวิ่งเตลิดอย่างอดสูเสมือนสุนัขจิ้งจอกที่กำลังหิวโหย ? พวกเจ้าไม่กลัวความกลัวของอัลลอฮ์หรือ? พวกเจ้าไม่กลัวความอับอายหรือ ? พวกเจ้าไม่กลัว<21>ถูกตำหนิหรือ?⁽⁴³⁾

และเหตุการณ์นี้ยังมีระบุในหนังสือของอิบรียีล อัลหุสซัยน์ ด้วย⁽⁴⁴⁾

อะหมัด รอสมิ อันนะฟีส ได้ขยายความคำปราศรัยของอะลีรุลมุอฺมินีน อัลหะสันว่า

“แท้จริงความพ่ายแพ้ด้านจิตใจได้ครอบงำพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ต้องการทำการปฏิญาณ ไม่อยากแม้กระทั่งการพุ่มเท และเสียสละ และแท้จริงพวกเขาได้ไขว่คว้าหาประสบการณ์บนโลกนี้และได้เสาะหารสชาติแห่งความสุขสบาย ดังนั้นพวกเขาจึงตั้งตารอคอยมัน แต่พวกเขาก็ยังไม่พบเจอสิ่งที่ทำให้พวกเขามีความสุขได้ โดยเฉพาะบรรดาผู้นำที่อยู่ในภายใต้อำนาจแห่งความยุติธรรม เพียงแต่ว่าจิตใจของพวกเขาสามารถเช็ดคอกอยู่เพื่อดูท่าทีของบะนีอุมัยยะฮ์ในฐานะผู้นำในวันข้างหน้า...”⁽⁴⁵⁾

(41) นะฮฺญุลบะลาเฆาะฮ์ 1/70

(42) ความหมายของอายะที่ 46 สูเราะฮ์ อัลอันฟาล

(43) อะลาคุฏอ อัลหุสซัยน์ หน้า 38

(44) ละก๊อด ชัยยะอะนี อัลหุสซัยน์ หน้า 274-275

(45) อะลาคุฏอ อัลหุสซัยน์ หน้า 39

และอะหฺมัด รอฮิม อันนะฟีส ยังยกเหตุการณ์การทรมานของชาวชีอะฮ์ต่ออะมีรุลมุอฺมินีน อัลหะสัน และการลอบ
แทงท่าน ด้วยคำกล่าวที่ว่า

“หลังจากนั้นอะมีรุลมุอฺมินีน อัลหะสันจึงได้ประกาศตัวถึงการเดินทางของท่านสู่ค่ายที่พักสำหรับเตรียมการสู้รบ
ดังนั้น ก็ยสุ บุตร สะอัด บุตร อุบาตะฮ์ และมะอฺกิล บุตร ก็ยสุ อีรียายาหีย ก็กล่าวถากถางชาวชีอะฮ์เช่นที่ อะดีย
บุตร หาทิม ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้แล้วทั้งสองก็เดินทางไปยังค่ายที่พักของพวกเขา แล้วทุกคนก็เดินตามหลังทั้งสองไป
ส่วนอะลหะสันก็จัดเตรียมความพร้อมของทหารแล้วกล่าวคำปราศรัยแก่พวกเขา... แต่แล้วพวกเขากลับมองหน้าซึ่งกัน
และกัน แล้วกล่าวว่า “พวกเขาเห็นไม่เห็นหรือว่าเขาต้องการในสิ่งที่เขาพูด ? อีกกลุ่มหนึ่งพูดขึ้นว่า “พวกเราคิดว่า เขา
ต้องการที่จะประณิประนอมและคืนดีกับมุอาวิยะฮ์ และมอบอำนาจการปกครองแก่เขา ขอสาบานด้วยพระนาม
ของอัลลอฮ์ ชายคนนี้ได้กลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา(กาฟิร)แล้ว”

หลังจากนั้นพวกเขาก็เดินทางไปยังเต็นท์ของท่าน แล้วทำการปล้นสะดมทรัพย์สินต่างๆที่มีอยู่แม้กระทั่งผ้าปู
ละหมาดที่อยู่ใต้ท่าน หลังจากนั้นอัลดูเราะหฺมาน บุตร อับดุลลอฮ์ บุตร นูอาล อัลอัซดีย ก็เข้าโจมตีท่าน ด้วยการเข้าไป
กระชากเอาผ้าที่พาดไว้บนคอท่านอย่างแรง ส่วนท่านก็ได้แต่นั่งส่ายตาบดโดยปราศจากผ้าสไบ แล้วท่านก็เดินไปขึ้นม้า
(เหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น)...และขณะที่ท่านเดินผ่านยังเขตมัสลามสาบาต ก็ได้มีชายคนหนึ่งจากเผ่าอะสัดมาหาท่าน
แล้วจับบังเหียนม้าของท่านพร้อมกับกล่าวตะคอกท่านว่า

“อัลลอฮ์ อักบร โอ้ หะสัน พ่อของเจ้ากลายเป็นผู้ที่ตั้งภาคี<22> แล้วเจ้าก็กลายเป็นผู้ที่ตั้งภาคี (อีกคนกระนั้น
หรือ)”

แล้วชายคนนั้นก็แทงท่านด้วยจอบหรือพลั่วและไปโดนตรงขาอ่อนของท่าน ทำให้หนังตรงร่องขาถลอกออก และ
ท่านก็ได้รับบาดเจ็บสาหัสจนต้องหามท่านบนเปลและถูกนำกลับไปยังเมืองมะดาอิน⁽⁴⁶⁾

ชาวชีอะฮ์ที่ชื่อ อิดริส อัลหุสัยนีย์ ได้เล่าถึงเหตุการณ์การทรมานของชนรุ่นแรกของพวกเขาว่า

“อิมามอัลหะสันต้องประสบกับเหตุการณ์การลอบสังหารจากบุคคลที่อยู่ในกองทหารของท่าน ซึ่งครั้งหนึ่งได้มี
ชาวเผ่าอะสัดคนหนึ่งชื่อ อัลญะรอหฺ บุตร สีนาน มาหาท่านแล้วก็จับบังเหียนม้าของท่านไว้ พร้อมกับแทงอิมามตรงขา
อ่อนของท่าน ดังนั้นอิมามจึงเข้าสวมกอดเขาไว้ แล้วทั้งสองก็ร่วงลงบนพื้นดิน จนกระทั่งอับดุลลอฮ์ บุตร หันซ็อล อัฏฏอ
คีย เข้าไปต่อสู้กับท่าน แล้วหยิบเอาจอบจากอัลญะรอหฺ แล้วเสียบแทงท่านอีกครั้งหนึ่ง และหลังจากนั้นท่านถูกแทงอีก
ครั้งหนึ่งขณะที่ท่านกำลังดำรงละหมาดอยู่”⁽⁴⁷⁾

มุหฺสินุลอะมีน อัลฮามิลีย์ ที่อ้างอิงใหญ่ของชาวชีอะฮ์ กล่าวว่า

“หลังจากนั้น อัลหะสัน บุตรชายของท่าน(อะลี) จึงได้รับการให้สัตยาบัน(เป็นอิมาม) และได้รับคำมั่นสัญญา
ต่อมาท่านก็ถูกทรมานและหักหลัง และชาวอิรักก็ได้จู่โจมท่าน จนกระทั่งพวกเขาได้ตีมแทงด้วยมีดจนไปถูกตรงซี่ข้างของ
ท่าน”⁽⁴⁸⁾

มุหฺมัด อัดดีญานีย์ อัลสะมาวีย์ กล่าวว่า

(46) อะลาคูฏ อัลหุสัยนีย์ หน้า 39-40

(47) ละก๊อด ชัยยะอะนี อัลหุสัยนีย์ หน้า 279

(48) อะอฺยาน อัชชีอะฮ์ 1/26

“เช่นเดียวกับบรรดาผู้ที่โง่เขลาบางคน ซึ่งกล่าวหาอิมามอัลหะสันว่า เป็นผู้ที่ทำให้บรรดาชาวมุฮัมมิดต้องอับยศ เมื่อครั้งที่ท่านทำการเจรจาสงบศึกกับมุอาวิยะฮ์ และยับยั้งการนองเลือดของบรรดาชาวมุสลิมที่บริสุทธิ์ใจทั้งหลาย”⁽⁴⁹⁾

อายะตุลลอฮ์ อัลอุซมา หุสَيْن ฟีฏุลลอฮ์ กล่าวว่า

“แท้จริงมีทหารของท่านกลุ่มหนึ่งที่เป็นพวกเคาะวาริจญ์ซึ่งได้ออกศึกพร้อมกับท่านไม่ใช่เพราะรักท่าน แต่เพราะพวกเขาต้องการที่จะสังหารมุอาวิยะฮ์ด้วยวิธีใดก็ตาม<23>และสามารถร่วมมือกับใครก็ได้ และในหมู่พวกนี้มีพวกหนึ่งที่เป็นคนที่มีจิตและยึดมั่นในชนเผ่าของตัวเอง โดยพวกเขาจะคอยปฏิบัติตามคำสั่งของหัวหน้าพวกเขาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาเงินทองและลาภยศ พวกนี้ต้องการที่จะทำให้ทหารของหะสันเป็นผู้ทำลายหะสันเอง...”⁽⁵⁰⁾

ดังนั้น อัลหะสันจึงกล่าวว่า “ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ฉันเห็นว่ามุอาวิยะฮ์ต่อฉันยิ่งกว่าชนพวกนี้ พวกเขาอ้างว่าเป็นชีอะฮ์(ผู้สนับสนุน)ฉัน แต่พวกเขากลับต้องการจะฆ่าฉัน ปล้นสดมภ์ทรัพย์สินของฉัน และเอาเงินทองของฉันไป ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ หาก मैंว่ามุอาวิยะฮ์ยอมทำสัญญาสงบศึกกับฉันฉันไม่ต้องหลั่งเลือด และครอบครัวของฉันก็ปลอดภัย จะเป็นการดีกว่าที่เขาต้องมาต่อสู้กับฉัน...”⁽⁵¹⁾

อะมีร มุหัมมัด กาชิม อัลก็อซวินียฺ กล่าวว่า

“แท้จริงประวัติศาสตร์ที่ถูกต้องได้ยืนยันแก่เราว่าบรรดาผู้ที่ร่วมอยู่กับอิมามอัลหะสันนั้น ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีจำนวนมากมาย แต่พวกเขากลับเป็นคนที่ไม่มีเชื้อสาย ชอบบิตฟิรและทรยศ ดังนั้นจำนวนมากเหล่านั้นจึงไม่สามารถใช้ประโยชน์ใดๆได้เลยในการต่อสู้กับศัตรู แท้จริงการหักหลังและทรยศของพวกเขาถึงขนาดกล้าเขียนจดหมายไปยังมุอาวิยะฮ์ด้วยใจความที่ว่า “หากท่านประสงค์จะให้เราส่งมอบอัลหะสันแก่ท่าน เราก็จะส่งมอบให้แก่ท่าน” และหนึ่งในหมู่พวกเขาได้เอาจบและแทงไปยังขาอ่อนของอิมามอัลหะสัน<24>จนเป็นบาดแผลลึกถึงกระดูก และได้พูดจาในสิ่งที่ระอาปากที่เอ่ยถึงนั่นคือ “แท้จริงเจ้าได้เป็นผู้ที่ตั้งภาคีแล้วไ้หะสัน เจกเช่นที่บิดาเจ้าๆได้เคยกลายเป็นผู้ที่ตั้งภาคีก่อนหน้าเจ้า...”⁽⁵²⁾

อิद्रิส อัลหุสَيْنียฺ ได้อ้างถึงคำพูดของอะมีรุลมุฮัมมิดีน อัลหะสันที่ได้กล่าวไว้แก่ชาวชีอะฮ์ของท่าน(ผู้สนับสนุน) ว่า

“โอ้ บรรดาชาวอิรักเอ๋ย แท้จริงมีอยู่สามประการที่ทำให้จิตใจฉันรู้สึกเอือมระอา ท้อแท้ และสิ้นหวังกับพวกเจ้า คือ การที่พวกเจ้าสังหารบิดาของฉัน ทิ่มแทงฉัน และปล้นสดมภ์ทรัพย์สินของฉันไป”⁽⁵³⁾

3. ทศนะของอะฮ์ลุลบัยตุลชีอะฮ์ผู้สนับสนุน

ถึงตรงนี้ขอทอ้งทำยด้วยทศนะต่างๆของบรรดาอะฮ์ลุลบัยตุลชีอะฮ์ผู้สนับสนุนพวกเขา ซึ่งได้กล่าวหาว่าบรรดาชีอะฮ์ของพวกเขาเป็นผู้ที่กลับกลอก(มุนาฟิก) ดังต่อไปนี้

(49) กุลลุลหุซูล อินดะ อาลี อีรเราะฮูล หน้า 122-123

(50) อันนัวะฮ์ 3/208, ฟิรฮาบ อัลฮุสَيْنียฺ หน้า 270

(51) อัลอิหติญาญ ของ อนุมันศูร อัลญ็อบรียฺ 2/10 และเนื้อความนี้ยังมีระบุในหนังสือ อาดาบ อัลมะนาบิร ของ หะสัน มัจญิยะฮ์ หน้า 20

(52) มุฮาวะเราะฮ์ อะกออิดียะฮ์ หน้า 122-123

(53) ละก็อด ชัยยะอะนี อัลหุสَيْنียฺ เซ็จอรเราะหน้า 238

อิมามญะอ์ฟร์ อัศศอดิก กล่าวว่า

“อัลลอฮ์ไม่ได้ทรงประทานอายัตอัลกุรอานเกี่ยวกับผู้กลับกลอก(มุนาฟิก)เว้นแต่สำหรับผู้ที่ยืนยันว่าเป็นชีอะฮ์ (ผู้สนับสนุนเรา)”⁽⁵⁴⁾

อิมามอัลกาซิมกล่าวว่า

“ถ้าหากว่าฉันทำการคัดเลือกชีอะฮ์ของฉัน แน่บนฉันจะไม่พบพวกเขาเว้นแต่ได้กับใช้เท่านั้น และถ้าหากฉันทำการทดสอบพวกเขาแนบนฉันจะไม่พบพวกเขา เว้นแต่บรรดาผู้ที่นอกกรีต(มูรตัด)ทั้งนั้น และถ้าหากว่าฉันทำการชำระล้างพวกเขาให้สะอาด แน่บนฉันว่าไม่มีใครสามารถผ่านอะลีฟแม้แต่คนเดียว”⁽⁵⁵⁾

อิมามฮ์ริรุกกล่าวว่า

“แท้จริงในหมู่ผู้ที่ยืนยันว่ารักพวกเราชาวอะฮ์ลุลบัยตุ้นั้น มีผู้ที่เป็นอันตรายต่อบรรดาผู้ที่สนับสนุนเรายิ่งกว่าอันตรายของดัจญาลเสียอีก”⁽⁵⁶⁾

3.2 จดหมายชีอะฮ์ถึงมืออัลหุเสน

กาซิม ฆะมัด อัลอะหฺสาอียฺ อันนัจญ์ฟียฺ กล่าวว่า

“จดหมายนับร้อยฉบับได้ทยอยถึงมืออิมามอัลหุสัยนุฉบับแล้วฉบับเล่าจนเต็มสองถุงใหญ่ และหนังสือฉบับสุดท้ายที่ชาวญะฮ์ลุมายังทำโดยผ่านฮานีฮ์ อัลสะบียฺ และสะอีด บุตร อับดุลลอฮ์ อัลหะนะฟียฺ ดังนั้นท่านจึงเปิดออกและอ่านมัน แล้วท่านก็พบว่าใจความในจดหมายระบุว่า

“ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเมตตาและปรานีเสมอ ถึงอัลหุสัยนุ บุตร อะลี จากชีอะฮ์(ผู้สนับสนุน)ของบิดา ท่าน แท้จริงประชาชนกำลังรอการมาถึงของท่าน และพวกเขาไม่เห็นว่ามีใครที่เหมาะสม(สำหรับตำแหน่งเคาะลีฟะฮ์)อื่นจากท่าน ดังนั้นท่านจงรีบมาหาอย่างเร่งด่วนที่สุด”⁽⁵⁷⁾

อะหมัด อันนะฟีส กล่าวว่า

“จดหมายของชาวญะฮ์ลุมได้ไปถึงอัลหุสัยนุ โดยมีใจความว่า “พวกเรากำลังขาดอิมาม ดังนั้นท่านจงรีบมาหาเรา เพื่อว่าอัลลอฮ์จะทรงรวมเราบนสัจธรรมด้วยการมาของท่าน และหนังสือมากมายได้ทยอยไปถึงท่านพร้อมกับลงลายมือชื่อ เพื่อเรียกร้องให้ท่านเดินทางไปยังญะฮ์ลุมเพื่อทำการบัยอะฮ์(ให้คำสัตยาบัน) แต่งตั้งท่านขึ้นเป็นเคาะลีฟะฮ์ และเป็นผู้นำประชาชาติในการต่อสู้เพื่อกำราบบรรดาผู้ละเมิดในหมู่บิฏญียะฮ์ เช่นนี้แหละที่องค์ประกอบหลักของขบวนการที่พาดพิงถึงหุสัยนุได้ก่อตัวขึ้นจนสมบูรณ์ นั่นคือ ประชาชนทั่วไปเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงและยุยง ส่งเสริม และเร่งเร้าให้อิมามอัลหุสัยนุรับขึ้นเป็นผู้นำของขบวนการ และสถานที่แห่งความต้องการ ณ เมืองญะฮ์ลุมนั้นดำเนินไปในรูปแบบของจดหมายให้คำสัตยาบันต่างๆที่มาจากชาวเมืองญะฮ์ลุม”⁽⁵⁸⁾

มุหัมมัด กาซิม อัลก็อซวีนียฺ เล่าว่า

(54) ริญาลอัลกัซซียฺ หน้า 254

(55) อัลกาฟี 8/228, มัจญ์มูอะฮ์ วรรคม 2/152

(56) ะสาอิลุชีอะฮ์ 11/441

(57) อาฮฺรอฮ์ หน้า 85, ตุซุละมุชชะฮฺรอฮ์ หน้า 141

(58) อะลาคุฏอฮ์อัลหุสัยนุ หน้า 94

“แท้จริงชาวเมืองอิรักได้ติดต่อกับอัลหุสัยนุและเขียนจดหมายถึงท่านและเรียกร้องให้ท่านเดินทางไปยังเมืองของพวกเขาเพื่อพวกเขาจะได้ให้คำสัตยาบันและแต่งตั้งท่านขึ้นเป็นเคาะลีฟะฮฺ จนกระทั่งจดหมายของพวกเขาได้มาถึงอัลหุสัยนุเป็นจำนวนถึง 12,000 ฉบับ ทุกฉบับล้วนมีความหมายเดียวกัน นั่นคือ “แท้จริงผลไม้ได้สุกงอมแล้ว แวนแคว้นก็เขียวขจี ส่วนท่านก็เดินทางมาสมทบกับกองทัพหอรกลุ่มใหญ่ของท่าน แท้จริงกองทัพของท่านที่เมืองกูปะฮฺมีจำนวนถึง 100,000 นาย หากท่านไม่มาหาเรา ดังนั้นเราจะฟ้องร้องและเอาผิดกับท่านต่อหน้าพระพักตร์ของอัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺ”

(59)

นักหะดีษชื่อดังของชีอะฮฺชื่อ อับบาส อัลกุมมีย์ ระบุว่า

“จดหมายมากมายได้มาถึงมือของอัลหุสัยนุ จนในวันหนึ่งๆจดหมายมาถึงมือท่านมากถึง 600 ฉบับ ซึ่งทั้งหมดนั้นล้วนมาจากบรรดาผู้ที่ไม่ได้มีสัญชาติในสัญญา ถึงกระนั้นท่านก็ยังคงนิ่งเฉยและไม่ได้ตอบกลับไปยังพวกเขา จนกระทั่งจดหมายได้มาถึงท่านเป็นมากถึง 12,000 ฉบับ”⁽⁶⁰⁾

อะลี บุตรมุสา บุตรญะอฺฟัร บุตรฏอวุส อัลหุสัยนีย์ เล่าว่า

“ชาวเมืองกูปะฮฺได้ทราบข่าวการไปถึงนครมักกะฮฺของอัลหุสัยนุ และไม่ยอมให้สัตย์สาบานแสดงความจงรักภักดีต่อยะซีด ดังนั้นพวกเขาก็รวมตัวกัน ณ บ้านของสุลัยมาน บุตรศุร็อด อัลคุซาอีย์ หลังจากที่พวกเขาได้รวมตัวกันจนครบแล้ว สุลัยมาน บุตร ศุร็อด ก็ลุกขึ้นให้คำปราศรัย และได้กล่าวในตอนท้ายของคำปราศรัยว่า

“โอ้ เหล่าชีอะฮฺทั้งหลาย แท้จริงพวกเจ้าก็รู้แล้วว่ามุอาวิยะฮฺได้เสียชีวิตแล้ว และได้กลับคืนสู่องค์อภิบาลของเขาแล้ว และลูกของเขาที่ชื่อยะซีดได้ขึ้นดำรงตำแหน่ง(เคาะลีฟะฮฺ)แทนเขา และนี่อัลหุสัยนุ บุตรอะลี ซึ่งไม่ยอมรับกับการขึ้นดำรงตำแหน่ง(เคาะลีฟะฮฺ)ของเขา และได้เตลิดไปยังมักกะฮฺเพื่อหนีให้พ้นเงื้อมมือของบรรดามารร้ายแห่งตระกูลบุศรียาน ในขณะที่พวกเจ้าเป็นชีอะฮฺ(ผู้สนับสนุน)ของท่านและเคยเป็นชีอะฮฺ(ผู้สนับสนุน)ของบิดาท่านมาก่อน และในวันนี้ท่านกำลังต้องการความช่วยเหลือจากพวกเจ้า ดังนั้นถ้าพวกเจ้ารู้ตัวว่าเป็นผู้ช่วยเหลือท่าน และพร้อมจะต่อสู้กับศัตรูของท่าน ดังนั้นพวกเจ้าก็จงเขียนจดหมายไปถึงท่านเสีย และถ้าพวกเจ้ากลัวว่าจะอ่อนแอและล้มเหลว พวกเจ้าก็จงอย่าทอดทิ้งท่านเพียงลำพัง”⁽⁶¹⁾

อับบาส อัลกุมมีย์ เล่าว่า

“ดังนั้นชาวชีอะฮฺแห่งเมืองกูปะฮฺจึงได้รวมตัวกัน ณ บ้านของ สุลัยมาน บุตรศุร็อด อัลคุซาอีย์ แล้วก็พูดถึงการเสียชีวิตของมุอาวิยะฮฺและการให้สัตยาบันแก่ยะซีด หลังจากนั้นสุลัยมานก็ลุกขึ้นกล่าวคำปราศรัยแก่พวกเขาว่า

“แท้จริงพวกเจ้าก็ได้รับรู้แล้วถึงการเสียชีวิตของมุอาวิยะฮฺและการขึ้นปกครองแทนเขาของยะซีดผู้เป็นลูก และแท้จริงอัลหุสัยนุได้คัดค้าน(และไม่เห็นด้วยกับการขึ้นเป็นเคาะลีฟะฮฺของยะซีด) และท่านก็ได้เดินทางไปยังนครมักกะฮฺ และพวกเจ้าในฐานะที่เป็นชีอะฮฺ(ผู้สนับสนุน) ของท่านและผู้สนับสนุนของบิดาท่าน ถ้าหากพวกเจ้ารู้ตัวว่าเป็นผู้ช่วยเหลือท่าน และพร้อมจะต่อสู้กับศัตรูของท่าน ดังนั้นพวกเจ้าก็จงเขียนจดหมายไปถึงท่านเสีย และถ้าพวกเจ้ากลัวว่าจะอ่อนแอและล้มเหลว พวกเจ้าก็จงอย่าทอดทิ้งท่านเพียงลำพัง” ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวขึ้น(เป็นเสียงเดียว)ว่า “ไม่ (เราจะ

(59) ฟาฏิมะฮฺ อัลญ็อฟ หน้า 6

(60) มุนตะฮฺฮา อัลอามาล 1/430

(61) อัลลุฮุฟ ของ อิบน์ญอวุส หน้า 22, อัลมะญาลิส อัลฟาติเฮฮฺ หน้า 58,59, มุนตะฮฺฮา อัลอามาล 1/430, อะลาฏูฏ อัลหุสัยนุ หน้า 93

ไม่ทอดทิ้งท่านเพียงลำพัง) แต่พวกเราจะต้องสู้กับศัตรูของท่าน และเราจะต่อสู้ด้วยเรื่อร่างของเราเพื่อปกป้องท่าน” หลังจากนั้นพวกเขาก็เขียนจดหมายในนามของสุลัยมาน บุตรศุรีอด, อัลมุสัลยิบ บุตรนัจญิบะฮ์ ริฟาอะฮ์ บุตรซิดาด อัลบะญะลีย, หารีบ บุตรมุซอฮิร และบรรดาผู้สนับสนุนชาวญะฮูคนอื่นๆ ไปยังอัลหุสยน์ และส่วนหนึ่งของใจความในจดหมายดังกล่าวคือ

“ขอความสันติจงประสบแด่ท่าน มวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิของอัลลอฮ์ที่ทรงทำให้ศัตรูผู้ดื้อดึงและเป็นอันตรายของท่านต้องแตกหัก แท้จริงตอนนี้พวกเราอยู่โดยขาดผู้นำ ดังนั้นท่านจงรีบมาหาเรา เพื่อว่าอัลลอฮ์จะทรงบันดาลให้พวกเราได้ร่วมมือกันด้วยการมาของท่านเพื่อผดุงสังฆกรรม ส่วนอันนุอุมาน บุตรบะซีร์ ผู้ปกครองเมืองญะฮูอยู่แต่ในคุกหาสน์ของเขาตามลำพัง พวกเราไม่ร่วมละหมาดญุมอัตหรือละหมาดญะมาอะฮ์ หรือแม้แต่ละหมาดอิ็ดตามหลังเขา และหากพวกเราทราบข่าว(แน่ใจ)ว่าท่านจะเดินทางมาหาพวกเราจริง แน่จนพวกเราจะขับไล่เขาออกจากเมืองนี้ให้กลับไปยังเมืองซาม อินชาอัลลอฮ์”

หลังจากนั้น พวกเขาก็มอบจดหมายให้กับอับดุลลอฮ์ บุตรมัสมะฮ์ อัลฮัมดานีย และอับดุลลอฮ์ บุตรวาลีน พร้อมกับสั่งให้ทั้งสองรีบนำจดหมายไปให้อัลหุสยน์ ดังนั้นทั้งสองจึงรีบออกเดินทางไปพบอัลหุสยน์ ณ นครมักกะฮ์ ในวันที่ 10 ของเดือนเราะมะฎอน หลังจากที่เขาทั้งสองได้ส่งจดหมายไปแล้วพวกเขาก็รอดูเหตุการณ์อยู่สองวัน หลังจากนั้นพวกเขาก็ส่งก็อยส์ บุตรมัสฮัร อัลค็อยดาเวีย, อับดุลลอฮ์ บุตรซิดาด และอัมมาเราะฮ์ บุตรอับดุลลอฮ์ อัลสะลูลียไปหาอัลหุสยน์ พร้อมกับจดหมายจำนวน 150 ฉบับ หลังจากนั้นพวกเขาก็รอดูเหตุการณ์ต่ออีกสองวัน แล้วก็ส่งฮานีฮ์ บุตรฮานีฮ์ อัลสะบียี และสะอิด บุตรอับดุลลอฮ์ อัลหะนะฟียไปหาอัลหุสยน์อีก โดยในจดหมายมีใจความว่า

“ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตาและปรานีเสมอ ถึงอัลหุสยน์ บุตรอะลี จากชีอะฮ์(ผู้สนับสนุน)ของท่านที่เป็นชาวมุสลิมและมุอิมินทั้งหลาย ดังนั้นท่านจงรีบเร่งเดินทางมาหาพวกเรา เพราะขณะนี้ประชาชนกำลังตั้งตารอคอยการมาเยือนของท่าน และเราไม่เห็นใครเหมาะสมสำหรับพวกเขานอกจากท่าน ดังนั้นจงรีบเดินทางมาอย่างเร่งด่วนที่สุดของจงประสบแต่ความสันติ”

หลังจากนั้น ชะบับ บุตรริบีย, ญิฮาร บุตรอับญัร, ยะซีด บุตรอัลหาริษ บุตรรวิยิม บุตรก็อยส์, อัมรฺ บุตรอัลหัจญัจญ์ อัลชะบียี และมุหัมมัด บุตรอัมรฺ อัลตะมีมีย์ ก็ได้เขียนจดหมายไปถึงท่านอีกโดยมีใจความว่า

“แท้จริงแว่นแคว้นได้กลายเป็นสีเขียวซีไปหมดแล้ว และผลไม้กกำลังสุกงอมอย่างเต็มที่ ดังนั้น หากท่านมีความประสงค์ก็จงมาหาทหารของท่านที่กำลังชุมนุมอยู่ และความสถาพร ความปรานี และความประเสริฐของอัลลอฮ์จงประสบแด่ท่าน”⁽⁶²⁾

3.3 อัลหุสยน์ส่งมุสลิม บุตรอะกิล

ริฎอ หุสยน์ ศุบหุ อัลหะสะนีเย เล่าว่า

“ดังนั้น มุสลิม บุตรอะกิลจึงเดินทางออกจากมักกะฮ์ในกลางเดือนเราะมะฎอน และไปถึงยังญะฮูในวันที่ 5 ของเดือนซาวาล และชาวชีอะฮ์ก็ทยอยกันมาให้สัตย์สาบานตนแสดงความจงรักภักดีต่อมุสลิม(ในฐานะตัวแทนของอัลหุ

(62) มุนตะฮา อัลอามาล 1/430, อัลลูลูฟ หน้า 22, อัลมะญาลิส อัลฟาคิเราะฮ์ หน้า 58

สัย) จนกระทั่งมีจำนวนถึง 18,000 นาย และในรายงานของ อัชชะอุบียี ระบุว่าผู้ที่ไปให้สัตย์สาบานตนกับมุสลิมมีจำนวนถึง 40,000 นาย”⁽⁶³⁾

ฮาซิม มะอฺรۇฟ อัลหะสะนี เล่าว่า

“ในบางกระแสรายงาน ดูเหมือนว่ามุสลิม บุตรอะกิล ได้รู้สึกล่าช้าไม่ค่อยดีนักในการเดินทางของท่านในครั้งนั้น เพราะท่านตระหนักดีว่าชาวอิรักนั้นมีนิสัยที่พลุกพล่านอยู่ตลอดเวลา และมีจุดยืนที่คงอและเพิกเฉยต่ออะมีรุลมุอฺมินีน (อะลี) ผู้เป็นลุงของท่าน ซึ่งปรารถนาที่จะสะละทิ้งพวกเขาด้วยการตายจากหรือถูกฆ่าตายเสีย และการทรยศของพวกเขาต่ออัลหะสันถูกฟิฏกน่องของท่านจนทำให้ท่านจำต้องสละอำนาจการปกครองและมอบให้กับมูอาวิยะฮฺ และแท้จริงท่านได้พยายามอธิบายอย่างตรงไปตรงมาเพื่อให้อัลหุสัยนุตระหนักในสิ่งดังกล่าว แต่อัลหุสัยนุกลับยืนกรานที่จะให้ท่านปฏิบัติภารกิจอันสำคัญให้จงได้ และกล่าวหาว่าท่านเป็นคนที่ยัซลาดและไม่ฉลาด ดังนั้นท่านจึงเดินทางไปในสภาพของคนที่ต้องประสบกับโชคร้ายอันเนื่องจากภารกิจสำคัญในครั้งนี้ และหลังจากที่หนึ่งสองผู้นำทางของท่านได้เสียชีวิตลงกลางทางเพราะความกระหาย หลังจากที่พวกเขาได้หลงทาง ท่านจึงเขียนจดหมายไปถึงอัลหุสัยนุอีกครั้งเพื่อขอให้ล้มเลิกภารกิจในครั้งนี้ แต่อัลหุสัยนุยังคงจะยืนยันจะขอให้ท่านเดินทางไปยังเมืองกุฟะฮฺให้จงได้ ดังนั้นท่านจึงจำต้องเดินทางไปจนถึงเมืองกุฟะฮฺและชาวกุฟะฮฺก็ต้อนรับท่านด้วยความยินดียิ่ง แล้วพักอยู่บ้าน อัลมุคตารุ บุตรอบีอับดุลอัชชะเกาะฟีย แล้วท่านก็เริ่มออกไปพบปะผู้คนเพื่อเชิญชวนให้ภักดีต่ออัลหุสัยนุ จนกระทั่งผู้ที่ให้สัตย์สาบานตนเพื่อที่จะร่วมเป็นร่วมตายมีจำนวน 40,000 นาย และในบางรายงานระบุว่า มีจำนวนน้อยกว่านั้น ส่วนอะมีรเมืองกุฟะฮฺของยะซีดในขณะนั้นคือ อันนุอฺมาน บุตรบะชีร ท่านเป็นคนที่ไม่ชอบสันติ ไม่ชอบความแตกแยกและชอบที่จะโอนอ่อนและให้อภัยเสมอ”⁽⁶⁴⁾

อับดุลหุสัยนุ ชะเราะฟุดดีน อัลมุสะวี เล่าว่า

“ชาวชีอะฮฺทยอยกันเดินทางไปหามุสลิม บุตรอะกิลจนกระทั่งอันนุอฺมาน บุตรบะชีรทราบเรื่อง (ขณะนั้นท่านเป็นวะลีของเมืองกุฟะฮฺซึ่งแต่งตั้งโดยมูอาวิยะฮฺและยะซีริกเห็นด้วย) และทราบถึงสถานที่ที่มุสลิมพักพิงอยู่ แต่ท่านก็ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนต่อมุสลิมแต่อย่างใด”⁽⁶⁵⁾ <31>

อับดุลรอซซัค อัลมุสะวี อัลมุกริม เล่าว่า

“และชาวชีอะฮฺได้ต้อนรับมุสลิม ณ บ้านของ อัลมุคตารุ ด้วยความปีติยินดี และแสดงออกถึงความจงรักภักดีและยอมปฏิบัติตามทำให้มุสลิมรู้สึกยินดีและรื่นเริง และชาวชีอะฮฺก็เริ่มทยอยไปให้สัตย์สาบานตนต่อท่านจนมีระบฏในสมุทบันที่ความีจำนวนถึง 18,000 นาย และบางรายงานระบุว่า มีจำนวนถึง 25,000 นาย และในรายงานของอัชชะอุบียีระบุว่า บรรดาผู้ที่ไปให้สัตย์สาบานมีจำนวนถึง 40,000 นาย ดังนั้นมุสลิมจึงเขียนจดหมายถึงอัลหุสัยนุโดยผ่าน อับสฺ บุตรชะบิบ อัชชากรียี เพื่อแจ้งข่าวให้ทราบถึงการรวมตัวของชาวกุฟะฮฺเพื่อจงรักภักดีต่อท่านกำลังรอท่านอยู่ โดยท่านได้กล่าวในหนังสือว่า

(63) อัชชีอะฮฺ วัอะฮฺซุรอฮฺ หน้า 167

(64) สีเราะฮฺ อัลอะอิมมะฮฺ อัลอิษนัย อะชะเราะฮฺ 2/57-58

(65) อัลมะญาลิส อัลฟาติเราะฮฺ หน้า 61

“ผู้นำยอมไม่โกหกต่อครอบครัวของเขา และแท้จริงชาวภูพะฮุได้ให้สัตย์สาบานตนต่อฉันเป็นจำนวนถึง 18,000 นาย...”⁽⁶⁶⁾

อับบาส อัลกุมมีย์ เล่าว่า

“อัลมุฟิด และท่านอื่นๆกล่าวว่า “ประชาชนได้ให้สัตย์สาบานตนต่อมุสลิม บุตรอะกิล จนมีจำนวนถึง 18,000 นาย ดังนั้น มุสลิมจึงเขียนจดหมายแจ้งไปยังอัลหุสัยญ์ถึงข่าวการให้สัตย์สาบานของชาวภูพะฮุที่มีจำนวนถึง 18,000 นายนั้น และสั่งให้ท่านเดินทางไปยังเมืองภูพะฮุ”⁽⁶⁷⁾

อับบาส อัลกุมมีย์ ยังเล่าอีกว่า

“และในรายงานข้างต้นยังระบุว่า ชาวซุฮะฮุได้เริ่มทยอยกันไปยังบ้าน ฮานีฮฺ อย่างลับๆและซ่อนเร้น เพื่อให้สัตย์สาบานตนต่อมุสลิม และท่านก็สั่งให้ทุกคนที่มาหาท่านสาบานตนว่าจะปกปิดและไม่แพร่พรายเรื่องดังกล่าว ดังนั้น เหตุการณ์ดังกล่าวจึงดำเนินไปจนกระทั่งผู้ที่มาให้สัตย์สาบานตนมีจำนวนถึง 25,000 นาย ในขณะที่อับนุชียาด ยังไม่รู้ว่าพวกเขาใช้สถานที่ใดสำหรับการพบปะ”⁽⁶⁸⁾

3.4 อัลหุสัยญ์เดินทางไปภูพะฮุ

อับบาส อัลกุมมีย์ และอับดุลฮาดี อัศศอลิหฺ ระบุว่า เมื่ออัลหุสัยญ์ต้องการจะเดินทางออกจากมักกะฮฺนั้น ท่านจึงทำการญะวาฟ สะแอ ขลิบผม และตัดหูลูกจากอิหฺรอมหัจญ์ เพราะท่านไม่สามารถที่จะทำหัจญ์ให้เสร็จสมบูรณ์ได้ เพราะกลัวว่าจะถูกจับกุมหรือถูกสังหารที่มักกะฮฺเสียก่อน และได้รวบรวมพี่น้องของท่านในคืนที่ 8 ของเดือน ชุลหิจญะฮฺ แล้วกล่าวปราศรัยแก่พวกเขาว่า

“มวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิ์ของอัลลอฮฺ สิ่งที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ย่อมต้องเกิดขึ้น และไม่มีอำนาจใดๆ นอกจากด้วยความ ช่วยเหลือของอัลลอฮฺเท่านั้น และความสถาพรจงประสบแด่ศาสนทูตของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดเส้นตายแก่ลูกหลานอาดัม... ความรักความห่วงใยที่นบียะฮฺกูบมีต่อบนฺญะฟูฟก่อนหน้าเราไม่ได้ทำให้ฉันเศร้าโศกเสียใจแต่อย่างใด และพระองค์ทรงให้ฉันเลือกสถานที่ที่ฉันจะต้องพานพบ เสมือนกับว่าเรือนร่างของฉันถูกฉีกขาดโดยจิ้งจอกทะเลทรายที่อาศัยอยู่ระหว่างนะวาวีซและกัรบะลาฮฺ แล้วมันก็กัดกินและกลืนชิ้นส่วนของร่างกายฉันลงในกระเพาะด้วยความอยากและหิวโหย ไม่มีที่ที่จะหลบหนีจากวันที่พระองค์ได้ทรงกำหนดด้วยปากกา เมื่ออัลลอฮฺทรงโปรดปรานเราชาวอะฮฺลุลบัยตุก็พึงพอใจด้วย เราจะอดทนต่อการทดสอบของพระองค์ และหวังว่าพระองค์จะทรงตอบแทนเราด้วยผลบุญของบรรดาผู้อดทนอย่างเต็มเปี่ยม...”⁽⁶⁹⁾

ดร. อะหฺมัด รอฮิม อันนะฟีส เล่าว่า

“นักกวีที่ชื่อฟะรฺฮุดักได้พบกับกองคาราวานของอัลหุสัยญ์ ดังนั้นเขาจึงให้สลามท่านแล้วถามท่านว่า “โอ้หลานของท่านรสุลุลลอฮฺ มีอะไรถึงทำให้ท่านต้องรีบเสร็จจากการทำหัจญ์?” ท่านจึงตอบว่า “ถ้าฉันไม่รีบเสร็จจากการทำหัจญ์แน่นอนฉันต้องถูก...” หลังจากนั้นอัลหุสัยญ์ก็ได้สอบถามเกี่ยวกับประชาชนชาวภูพะฮุ ฟะรฺฮุดักจึงตอบว่า “จิตใจของ

(66) มักดัล อัลหุสัยญ์ หน้า 147, มะอฺุสฮาต อิหฺดา วัสตีตีน หน้า 24

(67) มุนตะฮา อัลอามาล 1/436

(68) มุนตะฮา อัลอามาล 1/437

(69) มุนตะฮา อัลอามาล 1/453, ค็อยรุลอัศฮาบ หน้า 33

พวกเขาอยู่กับท่าน แต่คนตาบอดของพวกเขาจ้องที่จะสังหารท่าน” ดังนั้นอัลหะสัยญ์จึงกล่าวว่า “เจ้าพุดก แต่กิจการต่างๆ เป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ และทุกๆวันจะอยู่ในความดูแลของพระองค์ หากแม้ว่าพระองค์ทรงลิขิตเราในสิ่งที่เราชอบ <33>และเราพอใจเราก็ขอขอบคุณพระองค์ในความโปรดปรานของพระองค์ และหากแม้ว่าพระองค์ทรงลิขิตในสิ่งที่เราไม่พึงปรารถนา ดังนั้นจึงไม่ห่างไกลนักสำหรับผู้ที่มีเจตนาบริสุทธิ์และมีวิถีการดำเนินชีวิตที่ยำเกรง”⁽⁷⁰⁾

อะลี บุตรมุসা บุตรญะอ์ฟัร บุตรฏอวุส อัลหุสัยญ์นี้ย เล่าว่า

“นักรายงานเล่าว่า หุสัยญ์ได้เดินทางไปก่อนถึงกุฎีประมาณสองช่วงการเดินทาง จู่ๆท่านก็พบกับอัลหุร บุตรยะซิด พร้อมกับหน่วยทหารอีก 1,000 นาย ดังนั้นอัลหุสัยญ์จึงกล่าวแก่เขาว่า “เจ้ามาเพื่อให้ความช่วยเหลือเราหรือมาเพื่อสังหารเรากันแน่?” เขาจึงตอบว่า “หาไม่ได้ เรามาเพื่อสังหารท่าน โอ้อับดุลลาฮ์” ดังนั้นอัลหุสัยญ์จึงกล่าวขึ้นว่า “ไม่มีอำนาจและความสามารถใดๆเว้นแต่ด้วยความช่วยเหลือของอัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่และสูงส่ง” หลังจากนั้นก็เกิดการปะทะคารมกันระหว่างทั้งสอง จนกระทั่งอัลหุสัยญ์ได้กล่าวแก่เขาว่า “ถ้าหากว่าท่านไม่ได้เป็นอย่างที่มีระบุไว้ในจดหมายอันมากมายของพวกเจ้าที่เขียนมาถึงฉัน และไม่ได้เป็นไปตามที่บรรดาตัวแทนของพวกเจ้าได้มาหาฉัน ดังนั้นฉันก็ขอเดินทางกลับไปยังที่ที่ฉันมา ดังนั้นอัลหุรและพวกพ้องของเขาจึงรังแกท่านไว้ แล้วอัลหุรกล่าวแก่ท่านว่า “แต่ทว่า โอ้หลานของท่านรَسُولเจ้าต้องเลือกเอาวิธีการใดก็ได้ที่ไม่ใช่กลับไปยังมะดีนะฮ์หรือเดินทางเข้ากุฎีซะนะแนอนว่าข้าจะได้มีเหตุผลบอกแก่อบิบุซียาดได้ว่าท่านได้คลาดเส้นทางกับข้า” ดังนั้นอัลหุสัยญ์จึงเลียบไปทางซ้ายจนถึงเขตที่มีชื่อว่าอะซิบอัลสะญานาต”⁽⁷¹⁾

อายะตุลลอฮ์ มุหัมมัด ตะกีย์ อาล บัรลุลอุลุม เล่าว่า

“อัลหุสัยญ์ได้เดินทางออกจากมักกะฮ์ในสภาพที่นุ่งผ้าถุง ผ่าสไบและรองเท้าแตะอีกคู่หนึ่ง จนกระทั่งท่านได้พบกับชาวกุฎีซะนะแนอน ท่านจึงสรรเสริญอัลลอฮ์และชมเชยพระองค์แล้วกล่าวแก่พวกเขาว่า “แท้จริงกิจการนี้อยู่ในกำมือของอัลลอฮ์แล้วกำมือของพวกเจ้า และแท้จริงฉันไม่คิดที่จะเดินทางมาหาพวกเจ้าจนกระทั่งจดหมายของพวกเจ้าได้ทยอยมาถึงฉัน ซึ่งถูกส่งไปยังฉันโดยผ่านตัวแทนของพวกเจ้า ว่า “กรุณาเดินทางมาหาพวกเรา เพราะพวกเรากำลังขาดผู้นำ และหวังว่าอัลลอฮ์จะทรงรวมเราอยู่บนบนทางนำด้วยการมาของท่าน” และหากว่าพวกเจ้ายังคงมีจุดยืนเช่นนั้น ดังนั้นฉันก็ได้มาหาพวกเจ้าแล้ว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจงแสดงให้ฉันเห็น<34>ถึงคำมั่นสัญญานั้นเพื่อฉันจะได้สบายใจ และหากว่าการมาของฉันทำให้พวกเจ้าต้องลำบากใจ ฉันก็จะแยกย้ายจากพวกเจ้ากลับคืนสู่สถานที่ที่ฉันมา ดังนั้นพวกเราทุกคนจึงนั่งเฝ้า หลังจากนั้นอัลหุฏญาญญ์ บุตรมัสรู๊กก็อะซานเพื่อละหมาดซุฮูร อัลหุสัยญ์จึงกล่าวแก่อัลหุรว่า “เจ้าจะละหมาดพร้อมกับพวกพ้องของเจ้าใช่ไหม?” อัลหุรตอบว่า “ไม่ แต่พวกเราทุกคนจะละหมาดพร้อมกับท่าน” ดังนั้นอัลหุสัยญ์จึงละหมาดกับพวกเขา หลังจากที่เสร็จจากการละหมาดแล้ว อัลหุสัยญ์ก็หันหน้าไปทางพวกเขา แล้วกล่าวคำปราศรัยว่า “โอ้มนุษยเอ๋ย แท้จริงถ้าหากว่าพวกเจ้ายำเกรงอัลลอฮ์และสำนึกในสิทธิของเจ้าของมัน พวกเจ้าก็จะเป็นผู้ที่อัลลอฮ์ทรงพอใจที่สุด และเราผู้เป็นครอบครัวของท่านรَسُولุลลอฮ์เหมาะสมที่จะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวมากกว่าบรรดาผู้ที่แอบอ้างในสิ่งที่ไม่ใช่ของพวกเขา และบรรดาผู้ที่ดำเนินกิจการด้วยความอธรรมและเป็นศัตรู และถ้าหากว่าพวกเจ้าไม่ยอมรับเราเพราะไม่พอใจต่อพวกเรา และไม่รู้ถึงสิทธิของเรา และความคิดของพวกเจ้าขณะนี้ตรงข้ามกับสิ่งที่

(70) อะลาฏอญอัลหุสัยญ์ หน้า 99-100, อัซชีอะฮ์ วัอะฮ์รออ์ หน้า 178

(71) อัลลุฎฟ หน้า 47, อัลมะญาลิส อัลฟาเคาะฮ์ หน้า 87

พวกเจ้าได้ระบุไว้ในจดหมายที่ถูกส่งไปถึงฉัน ฉันก็จะจากพวกเจ้าไป” ดังนั้นอัลหุรุจจึงกล่าวขึ้นว่า “ฉันไม่รู้ว่าท่านพูดถึงหนังสืออะไร?” ดังนั้นอัลหุสยานุจึงสั่งให้อุกบะฮฺ บุตรสัหมาน นำยามทั้งสองใบที่เต็มไปด้วยจดหมายออกมา อัลหุรุจจึงกล่าวว่า “แท้จริงฉันไม่ได้อยู่ในกลุ่มพวกนั้น และแท้จริงฉันถูกสั่งไม่ให้ฉันแยกทางจากท่านจนกว่าฉันจะนำท่านไปพบอิบนุฮิยาตที่เมืองกูฟะฮฺ” ดังนั้นอัลหุสยานุจึงกล่าวว่า “ความตายย่อมเป็นการง่ายกว่าสิ่งนั้นสำหรับเจ้า” แล้วอัลหุสยานุก็สั่งให้พรรคพวกที่มาด้วยกันกลับขึ้นพาหนะ ดังนั้นอัลหุรุจก็เข้าขัดขวางกลุ่มของอัลหุสยานุไม่ให้เดินทางกลับไปยังมะดีนะฮฺ ดังนั้นอัลหุสยานุจึงกล่าวแก่อัลหุรุจว่า “ขอให้แม่เจ้าตาย(ฉิบหาย)ไปจากเจ้า เจ้าต้องการอะไรจากเรา?” อัลหุรุจกล่าวว่า “ถ้าเป็นชาวอาหรับอื่นจากเจ้ากล่าวแก่ฉันเช่นนี้ ฉันจะไม่ปล่อยให้เขาสามารถกล่าวสาปแช่งนี้อีกอย่างแน่นอน ฉันขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ฉันไม่เคยกล่าวถึงแม่ของท่าน เว้นแต่ในสภาพที่ฉันยกย่องที่สุด แต่ทว่า ระหว่างเราขอให้พบกันครั้งทาง นั่นคือเราจะไม่พาท่านไปยังกูฟะฮฺและท่านต้องไม่กลับไปยังมะดีนะฮฺ เพื่อให้เราสามารถหาข้ออ้างแก่อิบนุฮิยาตได้ เพื่อว่าอัลลอฮฺจะทรงประทานความปลอดภัยแก่เราทุกคน และฉันก็จะได้ไม่ถูกลงโทษเพราะเรื่องของท่าน”⁽⁷²⁾

และมีนักเขียนชั้นแนวหน้าและน่าเชื่อถือของชีอะฮฺจำนวนไม่น้อยที่ได้บันทึกและเล่าเหตุการณ์ความพยายามของอัลหุสยานุเพื่อจะเดินทางกลับไปยังมะดีนะฮฺหลังจากที่ท่านถูกชีอะฮฺทรยศและหักหลัง อาทิเช่น อับบาต อัลกุมมีย์⁽⁷³⁾, อับดुरริซซาค อัลมุสอวีรีย์ อัลมุกริม⁽⁷⁴⁾, บากิร ชะรีฟ อัลกูเราะซี⁽⁷⁵⁾, อะหมัด รอซิม อันนะฟีล⁽⁷⁶⁾, ฟาฏิล อับบาต อัลหะยาอีย์⁽⁷⁷⁾, ชะรีฟ อัลยะวาฮิรีย์⁽⁷⁸⁾, อะสดี หัยดาร์⁽⁷⁹⁾, อัรวา เกาะศิร เกาะลิลู⁽⁸⁰⁾, มุหุสซิน อัลหุสยานีย์⁽⁸¹⁾, อับดุลฮาดี อัศศอลิหฺ (อ้างโดยอับดุลหุสยานุ ชะรีฟุดดีน)⁽⁸²⁾ และเราะฎีเย์ อัลก็อซวีนิเย์⁽⁸³⁾

อับบาต อัลกุมมีย์ ยังเล่าอีกว่า

“อัลหุสยานุได้เดินทางจนถึงคฤหาสน์นี้มุกอติล แล้วท่านก็พบว่า มีเต็นท์กางอยู่ มีหอกที่ถูกปักไว้ และม้าที่กำลังยืนอยู่ ดังนั้นอัลหุสยานุจึงกล่าวขึ้นว่า “เต็นท์ของผู้ใดกัน?” พวกเขาจึงตอบว่า “เป็นเต็นท์ของอุบัยดิลลาฮิ บุตรอัลหุรุ อัลญุฟีเย์ อัลหุสยานุจึงส่งอัลหัจญัจญ์ บุตรมัสรูค อัลญุฟีเย์ให้ไปหา หลังจากที่มีการโต้ตอบสละมกันแล้ว อุบัยดิลลอฮฺจึงถามขึ้นว่า “มีอะไรอยู่หลังท่าน” อัลหัจญัจญ์จึงตอบว่า “ข้างหลังฉัน <36> ใช้อิบนุลหุรุ แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงมอบ

(72) วากีอะฮฺ อัลญ็อฟฟ ของบะหฺรุลอุลุม หน้า 191-192

(73) มุนตะฮฺฮา อัลอามาล หน้า 464, นัฟส อัลมะฮฺมูม หน้า 170

(74) มักดัล อัลหุสยานุ หน้า 183

(75) ฟิ หะยาต อัลอิมาม อัลหุสยานุ หน้า 102

(76) อะลาคุญ อัลหุสยานุ หน้า 102

(77) มักดัล อัลหุสยานุ หน้า 11

(78) มุซ็รุลอะหฺซาน หน้า 43

(79) มะอัลหุสยานุ ฟิ นะฮฺญะตีเย์ หน้า 165

(80) คุญูบ อัลมะสึเราะฮฺ อัลกัรอะลาอียะฮฺ หน้า 49

(81) อัลอิมาม อัลหุสยานุ บะตีเราะฮฺ ะหฺฎอเราะฮฺ หน้า 82

(82) อัลมะญาลิส อัลฟาเคเราะฮฺ หน้า 87

(83) ตุซุละมู อัชชะฮฺรอฮฺ หน้า 174 และต่อจากนั้น

ความประเสริฐให้แก่เจ้าเพื่อให้เจ้ารับไว้” อุบายดุลลอสจึงถามว่า “มันคืออะไรหรือ?” ดังนั้นหัจญญาญจึงตอบว่า “นั่นคืออัลหุสยฺนุ บุตรอะลี ท่านจะมาเชิญชวนเจ้าให้ช่วยเหลือท่าน ถ้าหากเจ้าต่อสู้พร้อมกับท่าน เจ้าก็จะได้รับการตอบแทนจากอัลลอส และถ้าหากเจ้าถูกฆ่าตาย เจ้าจะตายชะฮีด” ดังนั้นอุบายดุลลอส จึงกล่าวว่า “ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอส โอ้ หัจญญาญเอ๋ย ฉันไม่ได้ออกมาจากเมืองกูพะฮุมมาปักหลักอยู่ ณ ที่นี้ เว้นแต่เพราะฉันกลัวว่าอัลหุสยฺนุจะเดินทางเข้ากูพะฮุมขณะที่ฉันอยู่ที่นั่น แต่ฉันก็ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือท่านได้ เพราะแท้จริงไม่มีชีอะฮฺคนใดหรือผู้ช่วยคนใดที่เมืองกูพะฮุม เว้นแต่ล้วนเป็นผู้ที่ชมชอบทางโลก นอกจากไม่กี่คนเท่านั้นที่อัลลอสทรงปกป้องพวกเขา ดังนั้นเจ้าจึงกลับไปและบอกท่านเกี่ยวกับสิ่งดังกล่าว” ดังนั้นอัลหุสยฺนุ จึงลุกขึ้นสวมรองเท้าและเดินเข้าไปหาอุบายดุลลอส พร้อมกับบรรพบุรุษของท่านและครอบครัว หลังจากที่ท่านเข้าไปในเต็นท์และให้สลามแล้ว อุบายดุลลอสก็โดดเข้ากอดจูบมือและเท้าของท่าน แล้วหุสยฺนุก็นั่งลง แล้วกล่าวแก่อุบายดุลลอสว่า “โอ้ อิบน์ลหุรุ แท้จริงชาวเมืองของพวกเจ้าได้เขียนจดหมายไปถึงฉันและได้แจ้งแก่ฉันว่าพวกเขาพร้อมที่จะช่วยเหลือฉันและพวกเขาก็ได้เรียกร้องให้ฉันมาหาพวกเขา ดังนั้นฉันจึงเดินทางมา แต่เหตุการณ์ไม่ได้เป็นอย่างที่พวกเขาคิด ดังนั้นฉันจึงขอเชิญชวนเจ้าให้ช่วยเหลือเราอะฮฺลุลบัยตุ เพราะถ้าหากว่าเราได้สิทธิของเรากลับคืนมาเราก็ขอสรรเสริญอัลลอสและเราขอน้อมรับมัน และถ้าหากเราถูกขัดขวางจากสิทธิที่เราพึงได้รับ และเราอธรรมเจ้าก็จะได้เป็นผู้ช่วยเหลือเราอีกคนหนึ่งในการเรียกร้องสิทธิอันชอบธรรม”

อุบายดุลลอสจึงกล่าวว่า “โอ้หลานของท่านรศูลและครอบครัวของท่าน หากแม้ว่าที่เมืองกูพะฮุมมีชีอะฮฺ (ผู้สนับสนุน) และผู้ช่วยเหลือที่ยอมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับท่าน แน่แน่นอนว่าฉันนี่แหละที่จะเป็นผู้ที่เข้มแข็งที่สุดในหมู่พวกเขา แต่ทว่า ฉันเห็นบรรดาชีอะฮฺของท่านที่เมืองกูพะฮุมต่างละทิ้งบ้านเรือนของตนเพราะเกรงกลัวต่อคมดาบของบิณูมัยยะฮฺ”

ดังนั้นอัลหุสยฺนุจึงเดินผละจากเขาไป...⁽⁸⁴⁾

3.5 มุสลิม บุตรอะลีถูกหักหลัง

ฮาซิม มะอฺรูฟ กล่าวว่า

“แท้จริงเจ้าเมืองคนใหม่สามารถใช้เล่ห์กลที่แนบเนียนเพื่อจับกุมฮานีอฺ บุตรอะฮฺวะฮฺผู้ซึ่งให้ที่พักพิงแก่(มุสลิม บุตรอะลี)ตัวแทนของอัลหุสยฺนุ และได้ให้การดูแลเขาเป็นอย่างดี ทั้งยังมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นและวางแผน แต่เขากลับถูกจับและถูกสังหารในที่สุดหลังจากที่ได้มีการเจรจกันระหว่างทั้งสองเป็นเวลานาน และร่างของเขาถูกโยนลงมาจากคฤหาสน์ตกลงมาต่อหน้าประชาชนที่มาห้อมล้อมรอบๆตัวเขา ดังนั้นความหวาดกลัวและอ่อนแอจึงได้เข้ามาครอบงำจิตใจของพวกเขา และทุกคนต่างก็กลับไปยังบ้านของตนเสมือนกับว่าเหตุการณ์ดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับพวกเขา”⁽⁸⁵⁾

มุหัมมัด กาซิม อัลก็อซวีนิย์ เล่าว่า

(84) มุนตะฮา อัลอามาล 1/466 และในเชิงบรรณ หน้า 177 ของหนังสือเล่มเดียวกัน

(85) สีเราะฮฺ อัลอะอิมมะฮฺ อัลอิษนัย อะชะเราะฮฺ 2/61

“หลังจากที่อับนุซียาดเข้ามายังภูพะฮุ เขาก็ได้ส่งสารไปยังหัวหน้าหมู่บ้านและหัวหน้าชนเผ่าต่างๆเพื่อข่มขู่พวกเขาด้วยกองทัพแห่งเมืองซาม พร้อมกับให้เครื่องยังชีพแก่พวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงค่อยๆแยกตัวออกจากมุสลิมจนสุดท้ายเหลือมุสลิมอยู่แต่เพียงลำพัง”⁽⁸⁶⁾

อับดุลหะสัน นูรุดดีน อัลกามูลีย์ กล่าวว่า

“ดังนั้น ประชาชนจึงเริ่มตีตัวออกห่างจากเขา สตรีแต่ละคนต่างก็จะไปหาลูกและพี่น้องของนางแล้วกล่าวแก่พวกเขาว่า “จงออกห่างจากเขาเสีย”... ดังนั้นพวกเขาจึงทยอยกันออกห่างจากมุสลิมจนบ่ายวันหนึ่งขณะที่อับนุอะกิลละหมัดมัสริบเขาพบว่ามีคนมาละหมาดกับเขาเพียง 30 คน ดังนั้นเขาจึงเดินออกจากมัสญิด จนในที่สุดก็ไม่เหลือใครเลยแม้แต่คนเดียว”⁽⁸⁷⁾

นี่แหละคือสิ่งที่มุสลิม บุตรอะกิลเคยสังหารณ์มาก่อน เมื่อครั้งที่ท่านขอร้องให้อัลหุสัยนุปลดท่านออกจากหน้าที่อันสำคัญนี้ เนื่องจากท่านทราบดีถึงความสับสนและทรมานของชีอะฮ์ต่ออะลีผู้เป็นลุงของท่าน และอัลหะสัน และวันนี้สิ่งที่ท่านเคยคาดคะเนไว้เป็นความจริงขึ้นมาแล้ว และแล้วมุสลิมก็ถูกสังหารต่อหน้าต่อตาบรรดาผู้ที่เชื่อเชิญท่านมาและบรรดาผู้ที่สัตย์สาบานต่อท่านในนามของอัลหุสัยนุ

อับดุลหุสัยนุ ชะเราะฟุดดีน ได้ระบุถึงเหตุการณ์การทรมานของชาวชีอะฮ์รุ่นก่อน<38>ที่มีต่อมุสลิม บุตรอะกิลว่า

“แต่ทว่า หลังจากนั้นพวกเขาก็ได้ทำลายคำสัตย์สาบาน และล้มเลิกสัญญาที่เคยให้ไว้ และไม่เคຍยืนหยัดบนสัญญา และไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงที่มีให้ ดังนั้นท่านจึงต้องประสบกับเหตุการณ์ที่เลวร้ายที่สุด...โดยที่ศัตรูได้เข้ามาหาท่านทั้งทางทิศใต้และทิศเหนือ และได้โอบล้อมท่านทั่วทุกด้าน ในขณะที่ท่านมีเพียงท่านคนเดียวโดดๆ ไม่มีผู้ช่วยเหลือ และไม่มีผู้สนับสนุนแม้แต่คนเดียว...จนกระทั่งท่านตกเป็นเชลยศึกอยู่ในเงื้อมมือของศัตรู”⁽⁸⁸⁾

ข่าวที่เศร้าสลด

อับบาส อัลกามูลีย์ เล่าว่า

“หลังจากนั้น อัลหุสัยนุก็ได้แต่รอเวลา จนกระทั่งเวลาก่อนรุ่งอรุณ ท่านจึงสั่งเด็กๆทั้งชายและหญิงมาพร้อมกับท่านให้เตรียมน้ำไว้มากๆ หลังจากนั้นกองคาราวานของท่านก็ออกเดินทางต่อจนกระทั่งถึงเขตชะบาละฮุ ก็มีข้าคาราวเกี่ยวกับอับดุลลอฮ์ บุตรยักติรมาถึงท่าน ดังนั้นท่านจึงเรียกพรรคพวกให้รวมตัวกัน และนำหนังสือฉบับหนึ่งออกมาอ่านให้ทุกคนฟัง ทันใดนั้นเนื้อความในหนังสือมีว่า “ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเมตตาและปรานีเสมอ แท้จริงได้มีข่าวที่น่าเศร้าสลดยิ่งมาถึงฉัน มุสลิม บุตรอะกิล, ฮานีฮ์ บุตรอุรวะฮ์ และอับดุลลอฮ์ บุตรยักติร ทุกคนล้วนถูกสังหารสิ้น และแท้จริงชีอะฮ์ผู้สนับสนุนเราได้ทรมานต่อเรา ดังนั้นผู้ใดในหมู่พวกเจ้าพอใจที่จะกลับก็อนุญาตให้กลับได้โดยปราศจากข้อ

(86) ฟาฏิมะฮ์ อัลญูฟ หน้า 7 และในความหมายเดียวกันนี้ใน ตูซุลมะมู อัชชะฮฺรอฮ์ หน้า 149 และดู สะฟีร์ อัลหุสัยนุ มุสลิม บุตรอะกิล หน้า 50 และต่อจากนั้น และหน้า 113

(87) มะฮฺซาด อิหฺดา วะสิตตีนา หน้า 27

(88) อัลมะญาลิส อัลฟาติฮะฮ์ หน้า 62

ได้รับทางนำ และผู้ใดที่ไม่เชื่อฟังและทรยศต่อฉัน เขาก็จะเป็นผู้อัปยศและพินาศ และพวกเจ้าทุกคนต่างทรยศต่อคำสั่งของฉัน และไม่เชื่อฟังคำพูดของฉัน แท้จริงสิ่งที่พวกเจ้าได้เปราะเปื้อนกับสิ่งที่หะรอม และท้องของพวกเจ้าก็เต็มไปด้วยสิ่งที่หะรอม ดังนั้นอัลลอฮ์จึงทรงทำให้จิตใจของพวกเจ้าเป็นสนิมและตื้อด้าน ความวิบัติจึงประสบกับพวกเจ้า ทำไมพวกเจ้าถึงไม่ยอมนิ่งเงียบ? ทำไมพวกเจ้าถึงไม่ยอมฟัง?...” ดังนั้นทุกคนจึงเงียบ อัลหุสัยนุญจึงกล่าวขึ้นว่า “ความฉิบหายและความเจ็บปวดต้องประสบกับพวกเจ้า โอ้กลุ่มชนเอ๋ย ขณะที่พวกเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากเราด้วยความเศร้าโศกเสียใจ ดังนั้นเราจึงพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือต่อพวกเจ้า แต่แล้ว พวกเจ้ากลับคงดาบมาจ่อที่คอหอยของเรา ทั้งยังก่อไฟแห่งอาชญากรรมมาสู่เราโดยฝีมือของศัตรูของเราและศัตรูของพวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจึงกลายเป็นผู้ที่รู้มทำร้ายบรรดาผู้นำของพวกเจ้า และเป็นผู้ช่วยซ้ำเติมพวกเขาให้กับศัตรูของพวกเจ้า โดยปราศจากความเป็นธรรมที่แผ่กระจายออกจากพวกเจ้า และปราศจากความหวังใดๆอีก ในสายตาของพวกเขาแล้วพวกเจ้าได้กลายเป็นผู้ที่ต้องห้ามในสิ่งที่พวกเจ้าจะได้รับบนโลกนี้ และกลายเป็นเศษเดนอันไร้ค่าของชีวิตที่พวกเจ้ากำลังอยากได้...พวกเจ้าช่างกระทำในสิ่งที่เลวทรามสิ้นดี แท้ที่จริงแล้ว พวกเจ้าก็คือบรรดาปีศาจร้ายแห่งประชาชาตินี้ เป็นพวกนอกคอก(แปลกแยก)ของกลุ่มต่างๆ เป็นผู้ที่ทำลายหนังสือสัญญา เป็นลมหายใจของมารร้ายชัยฏอน เป็นกลุ่มชนที่ก่ออาชญากรรมและมีตราบาป เป็นอาชญากรนักเขียน เป็นผู้ที่ทำให้สุนนะฮ์ต้องดับมอด และฆาตรกรที่สังหารลูกหลานของเหล่านบี” (93)

นี่คือสำนวนที่ ดร.ชีอะฮ์ผู้นี้ได้ระบุไว้ และดั้งเดิมของคำปราศรัยนี้ได้ถูกเล่าโดย อะลี บุตรมุসা บุตรฏอวุส⁽⁹⁴⁾, อับดุลรอซซาค อัลมุกริม⁽⁹⁵⁾, ฟาฏิล<41>อับบาส อัลหะยาวิ⁽⁹⁶⁾, ฮาดี อันนัจยฟี⁽⁹⁷⁾, หะสัน อัศศ็อฟฟารุ⁽⁹⁸⁾, มุหุสึน อัลอะมีน⁽⁹⁹⁾, อับบาส อัลกุมมี⁽¹⁰⁰⁾ และอื่นๆอีกมากมาย⁽¹⁰¹⁾ ดังนั้นจึงได้ตรงตรงและพิจารณาเหตุเกิด ไ้บรรดาผู้ที่ไฝหาและเรียกร้องสังฆกรรมว่า เพราะเหตุใดอิมามอัลหุสัยนุญถึงได้พรรณนาถึงลักษณะของบรรดาชีอะฮ์ผู้ที่ยังตนว่าเป็นผู้สนับสนุนท่านด้วยลักษณะต่างๆที่เป็นบุคลิกของพวกเขา นั่นคือ

- สิ่งที่พวกเจ้าได้เปราะเปื้อนกับสิ่งที่หะรอม
- ท้องของพวกเจ้าก็เต็มไปด้วยสิ่งที่หะรอม
- อัลลอฮ์จึงทรงทำให้จิตใจของพวกเจ้าเป็นสนิมและตื้อด้าน
- ปีศาจร้ายแห่งประชาชาตินี้
- เป็นพวกนอกคอก(แปลกแยก)ของกลุ่มต่างๆ
- เป็นผู้ที่ทำลายหนังสือสัญญา

(93) อะลาคูฏ อัลหุสัยนุญ หน้า 130-131

(94) อัลลุสุฟ หน้า 58

(95) มักดัล อัลหุสัยนุญ หน้า 234

(96) มักดัล อัลหุสัยนุญ หน้า 16

(97) เยามุ อัลญูฮูฟ หน้า 28

(98) อัลหุสัยนุญ วัมะลุลญัยฮ์ อัชชะเราะฮ์ หน้า 61

(99) ละวาอิญญ์ อัลอัชญาน หน้า 91และต่อจากนั้น

(100) มุนตะฮาะ อัลอามาล 1/487

(101) มะฮาลิม อัลมัดเราะฮะฮ์ตัยญุ 3/100, กัรเราะลาฮ์ อัชชะเราะฮ์ วัลมะฮ์ซาด ของอัลมุฮัมมี อะหมัด หุสัยนุญ ยะอูบ หน้า 283-284

- เป็นลมหายใจของชัยภูอนมารร้าย
- เป็นกลุ่มชนที่ก่ออาชญากรรมและมีตราบาป
- เป็นอาชญากรนักเขียน
- เป็นผู้ที่ทำให้สุนนะฮ์ต้องดับมอด
- และเป็นฆาตกรที่สังหารลูกหลานของเหล่านบี

3.7 ใครคือฆาตกรตัวจริง

ก่อนที่อัลหุสัยนุจะเดินทางออกจากมักกะฮ์มุ่งสู่ญะฮันน์ มุหัมมัด อิบน์อัลหะนะฟียะฮ์ น้องชายต่างมารดาของท่านได้ตักเตือนท่านว่า “โอ้พี่ชายของฉัน แท้จริงท่านก็ทราบดีถึงการทรยศของชาวญะฮ์ลต่อบิดาของท่านและพี่ชายของท่าน และฉันกลัวเหลือเกินว่าท่านจะตกที่นั่งเหมือนกับท่านเหล่านั้น”⁽¹⁰²⁾

“นักกวีชื่อพระษุฎกได้กล่าวแก่อัลหุสัยนุหลังจากที่ท่านได้สอบถามถึงสภาพของชาวชีอะฮ์ที่เมืองญะฮ์ลที่ท่านกำลังจะเดินทางไปหาว่า

“จิตใจของพวกเขาอยู่กับท่าน แต่คมดาบของพวกเขาจ่ออยู่ที่คอหอยของท่าน และกิจการนั้นจะลงมาจากปากฟ้า และอัลลอฮ์ทรงบันดาลให้เป็นไปตามที่พระองค์ทรงปรารถนา”

ดังนั้นอัลหะสัยนุจึงกล่าวว่า “ท่านพูดถูก กิจการต่างๆเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ และทุกๆวันจะอยู่ในความดูแลของพระองค์ หากแม้ว่าพระองค์ทรงลิขิตเราในสิ่งที่เราชอบและเราพอใจเราก็ขอขอบคุณพระองค์ในความโปรดปรานของพระองค์ และพระองค์คือผู้ที่พึงพิงในการแสดงความขอบคุณ และหากแม้ว่าพระองค์ทรงลิขิตในสิ่งที่เราไม่พึงปรารถนา ดังนั้นจึงไม่ห่างไกลนักสำหรับผู้ที่มีเจตนาบริสุทธิ์และมีวิธีการดำเนินชีวิตที่ยำเกรง”⁽¹⁰³⁾

อิมามอัลหุสัยนุเมื่อครั้งที่ท่านได้กล่าวคำปราศรัยแก่พวกเขา ท่านก็ได้เท้าความถึงสภาพการณ์ชาวชีอะฮ์รุ่นก่อนและการกระทำของพวกเขาต่อบิดาและพี่ชายของท่านด้วยคำปราศรัยที่ว่า

“...และหากว่าพวกเจ้าไม่กระทำ และทำลายคำมั่นสัญญาที่พวกเจ้าได้เคยให้ไว้ และพวกเจ้ายกเลิก(นำ)คำสัตย์สาบานที่มีต่อฉันออกจากปากของพวกเจ้า ดังนั้นการกระทำดังกล่าวก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าแปลกสำหรับพวกเจ้า เพราะแท้จริงพวกเจ้าได้เคยกระทำมาแล้วต่อบิดาของเรา ต่อพี่ชายของเรา และต่อมุสลิมผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องของเรา และผู้ที่ถูกหลอกคือผู้ที่หลงเชื่อในคำพูดของพวกเจ้า...”⁽¹⁰⁴⁾

และอิมามอัลหุสัยนุก็เคยคิดสงสัยมาแล้วในจดหมายที่พวกเขาส่งมายังท่าน และท่านได้กล่าวไว้ว่า

(102) อัลลุฮุฟ ของอิมามญะฮ์ล หน้า 39, อาซุรอฮ์ ของ อัลอิฮฺสาศีย์ หน้า 115, อัลมะญาลิส อัลฟาคิเราะฮ์ ของ อับดุลหุสัยนุ หน้า 75, มาตะฮฺ อัลอามาล 1/454, อะลาคุฏอฮ์ อัลหุสัยนุ หน้า 96

(103) อัลมะญาลิส อัลฟาคิเราะฮ์ หน้า 79, อะลาคุฏอฮ์ อัลหุสัยนุ หน้า 100, ละวาอิญญ์ อัลอัชฎาน หน้า 60, มะอาลิม อัลมัดเราะฮะฮ์ 3/62

(104) มะอาลิม อัลมัดเราะฮะฮ์ 3/71-72, มะอาลีย์ อัลสับฎียะฮ์ 1/275, บะหฺรุลอูลุม หน้า 194, นัฟส์ อัลมะฮฺมูม หน้า 172, ค็อยรุลอัศฮาบ หน้า 39, ตุซซัม อัลซุฮุรอฮ์ หน้า 170

“แท้จริงพวกเขาทำให้ฉันหวาดกลัว และนี่คือจดหมายของชาวภูพะสุ และพวกเขาคือผู้ที่ฆ่าฉัน”⁽¹⁰⁵⁾

และท่านยังได้กล่าวในโอกาสอื่นอีกว่า

“ไอ้องค์อภิบาลของฉัน ได้โปรดให้คำชี้ขาด(ให้ความเป็นธรรม)ระหว่างเราและพวกนี้ด้วย พวกเขาได้เรียกร้องให้เราช่วยเหลือพวกเขา แต่พวกเขากลับสังหารพวกเรา”⁽¹⁰⁶⁾

หุสยัน อัดกูรอนีย์ กล่าวว่า

ชาวภูพะสุไม่เพียงแต่แยกตัวออกจากอิมามอัลหุสยันเท่านั้น แต่พวกเขายังแปรพักตร์ไปเป็นแนวร่วมของศัตรู อันเป็นผลพวงจากความสับสนไม่ชัดเจนของจุดยืนของพวกเขา โดยที่พวกเขารีบออกเดินทางไปยังกัรบะลาอู และต่อสู้กับอิมามอัลหุสยัน ซึ่งต่างคนก็พยายามที่จะจรรีจุดยืนที่ทำให้มารร้ายชัยฏอนพึงพอใจ และจุดยืนที่ทำให้อัลลอฮฺทรงโกรธเคือง ตัวอย่างเช่น เราพบว่า อัมรฺ บุตรอัลหัจญัจญ์ที่เมื่อวานเป็นผู้ที่โดดเด่นที่เมืองภูพะสุเหมือนกับว่าเขาเป็นปกป้องครอบครัวของท่านรَسُول(อะสุลุลบัยตุ) และเป็นผู้ที่นำทัพเพื่อปกป้องฮานีอู บุตรอุรวะฮฺแกนนำของพวกเขา แต่วันนี้เขากลับกลืนจุดยืนเหล่านั้นสิ้น เพื่อจะกล่าวหาอิมามอัลหุสยันว่าเป็นคนที่นอกกรีตและออกจากศาสนา ซึ่งเขาได้กล่าวตะโกนแก่บรรดามิตรสหายและลูกสมนุของเขาว่า “จงสังหารผู้ที่ออกนอกศาสนาและแยกตัวออกจากญะมาอะฮฺเสีย...”

(107)

หุสยัน อัดกูรอนีย์ ยังกล่าวอีกว่า

“และเราได้พบกับอีกจุดยืนหนึ่งที่บ่งบอกถึงความสับสนและกลับกลอก(มุนาฟิก)ของชาวภูพะสุ นั่นคือ อับดุลลอฮฺ บุตรเหาะฮฺ อัดตะมีมีย์ได้ไปยืนอยู่ต่อหน้าอิมามอัลหุสยันแล้วตะโกนออกมาว่า “มีหุสยันอยู่ในกลุ่มของพวกเขาเจ้าไหม?”

นี่ก็เป็นชาวภูพะสุอีกคนหนึ่ง ซึ่งเมื่อวันวานเคยเป็นชีอะฮฺผู้สนับสนุนของอะลี และเป็นไปได้ว่าเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้เขียนจดหมายไปถึงอิมามอัลหุสยัน หรือเป็นคนของชะบะฮ์และอื่นๆที่ได้เขียนจดหมายไปหาท่าน...แต่แล้วเขากลับตะโกนว่า “ไอ้ หุสยัน เจ้าจงยินดีและมีความสุขกับไฟนรกเถิด...”⁽¹⁰⁸⁾

มุรตะฎอ มุฏอฮิรีย์ แสรั้งเป็นถามอย่างไม่เข้าใจว่า

“เป็นไปได้อย่างไรที่ชาวเมืองภูพะสุจะออกไปสังหารอัลหุสยัน ด้วยมือของพวกเขาเอง ในเมื่อพวกเขาต่างก็รักหุสยันและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน?”

แล้วเขาก็ตอบชี้แจงให้ความกระจ่างว่า

“คำตอบก็คือ ความหวาดกลัวที่เข้าไปสิงและครอบงำอยู่ในจิตใจของชาวภูพะสุนั่นเอง ซึ่งโดยรวมแล้ว นับตั้งแต่สมัยของชียาต และมูอาวิยะฮฺเสียอีก และยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเมื่ออุมัยยิดลลาฮฺได้มาถึง โดยทันทีที่มาถึงเขาก็จัดการสังหารมัซฮัม อัดตัมมารุ เาะฮ์ซิด, มุสลิม และฮานีอู...ผนวกกับความตะกละ โง่มาก และอยากได้ทรัพย์สินเงินทอง และหน้าตาในสังคม ดังเช่นในกรณีของอุมัร บุตรสะอัดเอง...ส่วนบรรดาผู้นำของเผ่าต่างๆก็ได้ถูกอับนุชียาตคุกคาม

(105) มักดัล อัลหุสยัน ของ อัลมุกริม หน้า175

(106) มุนตะฮฺฮา อัลอามาล 1/535

(107) ฟิรฮาบ กัรบะลาอู หน้า 60-61

(108) ฟิรฮาบ กัรบะลาอู หน้า 61

และข่มขู่ พร้อมกับหวานล้อมด้วยทรัพย์สินเงินทอง ตั้งแต่วันแรกที่เขาเดินทางเข้าเมืองกูฟะฮฺ โดยเขาได้ร้องเรียกพวกเขาทั้งหมดให้ออกมาและกล่าวข่มขู่พวกเขาว่า “ใครในหมู่พวกเจ้าที่เป็นแนวร่วมของผู้ต่อต้านข้าจะตัดเงินสนับสนุนที่เคยได้รับทันที” ดังนั้น อามิร บุตรมูญัมมะฮฺ อัลอะบีดียฺ หรือ มูญัมมะฮฺ บุตรอามิร จึงกล่าวว่า “ส่วนบรรดาหัวหน้าและแกนนำของพวกเขา การรับสินบนกลายเป็นเรื่องใหญ่สำหรับพวกเขาและความต้องการล้นจิตใจของพวกเขา”⁽¹⁰⁹⁾

กาซิม อัลอิหฺซาอียฺ อันนัจญฟีเย์ เล่าว่า

“แท้จริงกองทัพออกไปเพื่อสู้รบกับอิมามอัลฮุสَيْنียฺมีจำนวน 300,000 นาย ทุกคนล้วนเป็นชาวเมืองกูฟะฮฺ ไม่มีในหมู่พวกเขาที่เป็นชาวเมืองขาม หรือหิญาซ หรืออินเดีย หรือปากีสถาน หรือชูดาน หรืออียิปต์ หรืออัฟริกา เลยแม้แต่คนเดียว แต่ทุกคนล้วนเป็นชาวกูฟะฮฺ ซึ่งได้รวมตัวกันจากชนเผ่าต่างๆ”⁽¹¹⁰⁾

หุสَيْنฺ บุตรอะหมัด อัลบะรอเกีย์ อันนัจญฟีเย์ นักประวัติศาสตร์คนสำคัญของชีอะฮฺคนหนึ่ง เล่าว่า

“อัลก็อซวีเนีย์ กล่าวว่า “และสาเหตุหนึ่งที่ชาวกูฟะฮฺต้องถูกประณาม นั่นคือ พวกเขาได้แทงอัลหะสัน บุตรอะลี และสังหารอัลฮุสَيْنฺ หลังจากที่พวกเขาได้เรียกร้องให้ท่านไปหา”⁽¹¹¹⁾

อายะตุลลอฮฺ อัลอุซมา มุหฺซิน อัลอะมีน กล่าวว่า

“หลังจากนั้น ชาวอิรักจำนวน 20,000 นาย ก็ได้ให้คำสัตย์สาบานต่ออัลฮุสَيْنฺ โดยที่พวกเขาได้หลอกหลวงและทรยศท่าน และปลุกตัวออกจากท่าน ในขณะที่การให้สัตย์สาบานของพวกเขายังคงอยู่บนปากของพวกเขา แต่แล้วพวกเขาก็สังหารท่าน”⁽¹¹²⁾

ญะวาด มุหฺตาดียะียฺ กล่าวว่า

“สาเหตุต่างๆเหล่านี้ทำให้อิมามอะลีต้องประสบกับสองความเจ็บปวดจากพวกเขา อิมามอัลหะสันก็ต้องเผชิญกับการหลอกหลวงของพวกเขา และมุสลิม บุตรอะกิลก็ถูกสังหารอย่างไม่เป็นธรรมต่อหน้าพวกเขา ส่วนอัลฮุสَيْنฺก็ถูกสังหารในสภาพที่กระหายน้ำ ณ แผ่นดินกัรบะลาฮฺ ซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองกูฟะฮฺ ด้วยเงื้อมมือของทหารกูฟะฮฺเอง”⁽¹¹³⁾

อบูมัมศูร อุมัยรฺ รุสียฺ, อิบน์ ฏอวูส, อัลอะมีน และอื่นๆ ได้เล่าว่า อะลี บุตรอัลฮุสَيْنฺ บุตรอะลี บุตรอะบีฏอลิบ ซึ่งเป็นที่รู้จักในนามของ “ซัยนุลอาบิตีน” ได้กล่าวตักเตือนชาวชีอะฮฺที่ได้รับผลกระทบจากท่านและสังหารท่านว่า

“โอ้ ประชาชาติเอ๋ย ฉันขอคำว่าพวกเจ้า ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเจ้าได้เขียนจดหมายไปถึงบิดาของฉัน แต่แล้วพวกเจ้ากลับหลอกหลวงท่าน พวกเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญาและคำสัตย์สาบานตนแก่บิดาฉัน แต่แล้วพวกเจ้ากลับก็สังหารท่านและทรยศต่อท่าน ดังนั้นความพนาศดิบหายต้องประสบความพวักเจ้าเพราะสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไว้ และความน่ารังเกียจของความคิดของพวกเจ้า พวกเจ้าจะมองหน้าท่านรَسُول ค็อล (ในวันปรโลก) ได้อย่างไร เมื่อท่านกล่าวพวกเจ้าว่า “พวกเจ้าได้สังหารวงศ์วานของฉัน และทำลายเกียรติของฉัน ดังนั้นพวกเจ้าจึงไม่ใช่ประชาชาติของฉัน”

⁽¹⁰⁹⁾ อัลมัลหะมะฮฺ อัลฮุสَيْنียะฮฺ 3/47-48

⁽¹¹⁰⁾ อะฮฺยูยาน อัชชีอะฮฺ 1/26

⁽¹¹¹⁾ ตารีฆ อัลกูฟะฮฺ หน้า 113

⁽¹¹²⁾ ฟิรฮาบ กัรบะลาฮฺ หน้า 61

⁽¹¹³⁾ มาสุอะฮฺ อาซุรอฮฺ หน้า 59

ดังนั้นเสียงร้องไห้ของบรรดาสตรีก็ดังขึ้นทั่วทุกสารทิศ พวกเขาจึงกล่าวแก่กันว่า “พวกเจ้าฉิบหายแล้วโดยที่พวกเจ้าไม่ทันรู้ตัว” ดังนั้นท่านจึงกล่าวว่า “อัลลอฮ์ยังทรงปรานีผู้ที่ยอมรับคำตักเตือนของฉัน และรักษาคำสั่งเสียของฉันไว้ในหนทางของอัลลอฮ์ รุสูล และวงศ์วานของท่าน เพราะท่านรุสูลคือแบบอย่างที่ดีของเรา” ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า “พวกเราทุกคนพร้อมที่จะเชื่อฟัง ปฏิบัติตาม และปกป้องรักษาภารกิจสำคัญของท่าน โดยไม่ยอมผละหนีและหลีกเลี่ยงไปจากท่านอีก ดังนั้นท่านสั่งมาเถิด เพราะแท้จริงเราพร้อมที่จะร่วมทำสงครามกับสงครามของท่าน และร่วมอยู่อย่างสันติกับความสันติของท่าน โดยแน่แท้เราจะตอบโต้ะซัด และเราจะต้องรอดพ้นจากบรรดาผู้ที่อธรรมต่อท่านและต่อพวกเรา” ดังนั้นท่านจึงกล่าวว่า “ออกไปให้ไกลๆเลย ออกไปให้ไกลๆเลย โอ้บรรดาผู้ที่ชอบหลอกลวงและมากด้วยเล่ห์ ระหว่างพวกเจ้ากับอารมณ์ตัณหาของพวกเจ้าได้แปรสภาพไปแล้ว พวกเจ้าประสงค์จะมาหาฉันเสมือนกับที่พวกเจ้าได้เคยไปหาบรรดาบิดาของฉันท่อนานนี้ใช่ไหม? ไม่อย่างแน่นอน และฉันขอสาบานด้วยพระนามของพระผู้อภิบาลของสตรีผู้ที่ชอบเดินไปมา แท้จริงบาดแผล (ของเร) ยังไม่หายสนิท เมื่อวานบิดาของเราถูกสังหารครอบครัวของท่าน ฉันยังไม่สามารถลืมการสูญเสียท่านรุสูลุลลอฮ์คืออัลลอฮ์อะลัยฮิอะสสลามและครอบครัวของท่าน และการสูญเสียบิดาของฉันและญาติๆของบิดาฉันได้ และฉันพบว่ามันยังอยู่ในระหว่างเพดานของฉัน และความชื่นชมของมันอยู่ระหว่างคอหอยกับหลอดลมของฉัน ความโศกเศร้าของมันกำลังวนเวียนอยู่ตามแผ่นอกของฉัน...” ⁽¹¹⁴⁾

เมื่อครั้งที่อิหม่ามซัยนุลอาบิดีนเดินทางผ่าน ชาวญะฮัลและได้เห็นพวกเขา กำลังเศร้าโศกเสียใจและร้องไห้คร่ำครวญ ท่านก็ดำ่ว่าพวกเขาด้วยคำว่า “พวกเจ้าเศร้าโศกเสียใจ และร้องไห้คร่ำครวญเพื่อเราหรือ? แล้วใครหละที่เป็นผู้สังหารพวกเรา!” ⁽¹¹⁵⁾

ในอีกรายงานหนึ่งระบุว่า เมื่อครั้งที่ท่านเดินทางผ่านเมืองญะฮัล ขณะนั้นชาวญะฮัลกำลังร้องไห้คร่ำครวญ ซึ่งตอนนั้นท่านอ่อนแอมากเพราะความป่วย ดังนั้นท่านจึงกล่าวด้วยเสียงที่บางเบาว่า “พวกเจ้ากำลังคร่ำครวญและร้องไห้เพื่อพวกเราหรือ แล้วผู้ใดเล่าที่สังหารพวกเรา?” ⁽¹¹⁶⁾

ในอีกรายงานหนึ่งระบุว่า ท่านกล่าวด้วยเสียงที่ค่อยเพราะความป่วยว่า “แท้จริงพวกเราเหล่านั้นกำลังร้องไห้ต่อพวกเรา ดังนั้นผู้ใดอีกเล่าที่สังหารพวกอื่นจากพวกเรา?” ⁽¹¹⁷⁾

อมมุกลัษมุ บินตุ อาลี กล่าวว่า “โอ้ ชาวญะฮัลเอ๋ย พวกเจ้าช่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง ทำไมพวกเจ้าถึงทอดทิ้งหุเสนและสังหารเขา พวกเจ้าได้ปล้นสดมภ์ทรัพย์สินของเขาและเป็นทนายทครอบครองทรัพย์สินของเขา พวกเจ้าได้จับบรรดาสตรีของเขามาเป็นเชลยและทำให้พวกนางตกอยู่ในความทุกข์ยาก ดังนั้นความฉิบหายและปณิธีจึงประสบต่อพวกเจ้า” ⁽¹¹⁸⁾

⁽¹¹⁴⁾ อัตฏอเบะรียได้กล่าวคุณะฮ์นีในอัลอิหฺติญาญ 2/32, อิบน์ญะฮัลในอัลมัลฮูฟ หน้า 92, 360, อัลอะมีนในละวาอิญอัลอัชฎาน หน้า 158, อับบาสอัลกุ่มมีอีในมุนตะฮาอัลอามาล 1/572, หุเสนญะฮัลนีในฟิรฮาบทัรบะลาฮ หน้า 183, อับดุลรอซซาคอัลมุกริมในมกัตลอัลหุเสน หน้า 317, มุระฏอฮ์ยาดในมกัตลอัลหุเสน หน้า 87, ริกฮ์อัลก็อซวีนีในตุซลัมอัชชะฮูรอฮ หน้า 262

⁽¹¹⁵⁾ อัลมัลฮูฟ หน้า 86, นัฟสอัลมะฮูม หน้า 357, มกัตลอัลหุเสนของมุระฏอฮ์ หน้า 83, ตุซลัมอัชชะฮูรอฮ หน้า 257

⁽¹¹⁶⁾ มุนตะฮา อัลอามาล เล่ม 1 หน้า 570

⁽¹¹⁷⁾ อัลอิหฺติญาญ เล่ม 2 หน้า 29

⁽¹¹⁸⁾ อัลมัลฮูฟ หน้า 91, นัฟสอัลมะฮูม หน้า 363, มกัตลอัลหุเสนของอัลมุกริม หน้า 316, ละวาอิญอัลอัชฎาน หน้า 157, มกัตลอัลหุเสนของมุระฏอฮ์ หน้า 86, ตุซลัมอัชชะฮูรอฮ หน้า 261

